

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Mgr. Lenky Havlíčkové a Mgr. Daniely Menclové ve věci

žalobce: **ORLEN Unipetrol RPA s. r. o.**, IČO: 27597075,
sídlem Záluží 1, 436 70 Litvínov,
zastoupen advokátkou JUDr. Natašou Randlovou, Ph.D.,
sídlem Budějovická 1550/15a, 140 00 Praha 4,

proti

žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**,
sídlem Kolářská 451/13, 746 01 Opava,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 8. 2018, č. j. 4017/1.30/18-5, sp. zn. S7-2016-443,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. V řízení o žalobě a kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 23. 9. 2021, č. j. 15 A 212/2018-125, **nemá** žádný z účastníků **právo na náhradu** nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 8. 2018, č. j. 4017/1.30/18-5, sp. zn.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

S7-2016-443, jímž bylo rozhodnuto o odvolání žalobce proti výrokům I., II., III., IV., IX., X., XI. a XII. rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Ústecký kraj a Liberecký kraj se sídlem v Ústí nad Labem (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 10. 4. 2018, č. j. 26302/7.30/16-68.

2. Výrokem I. prvostupňového rozhodnutí byl žalobce shledán vinným, že neplnil povinnosti podle ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) a b) nařízení vlády č. 406/2004 Sb., o bližších požadavcích na zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci v prostředí s nebezpečím výbuchu (dále jen „nařízení vlády č. 406/2004 Sb.“), tím, že v průběhu kontroly správního orgánu prvního stupně vedené pod sp. zn. 17-2015-2396 a provedené v období od 24. 8. 2015 do 13. 7. 2016, na pracovišti žalobce, prostřednictvím předložené písemné dokumentace o ochraně před výbuchem – „Pravidla o zajištění ochrany před výbuchem při provozu výrobního zařízení v prostoru s nebezpečím výbuchu“ ze dne 10. 1. 2008 schváleného ředitelem Závodu chemických výrob pro společnost UNIPETROL RPA, s. r. o., ve které nebyla provedena od jejího vydání žádná změna a která neobsahuje ani odkaz na jiný dokument, neprokázal, že nejpozději do 13. 8. 2015 provedl posouzení rizika výbuchu podle § 3 nařízení vlády č. 406/2004 Sb. se zřetelem na pravděpodobnost výskytu zdroje iniciace, kterým je hořící plamen v kotli a horké povrchy v kotelně (objekt 8635), a neprokázal, že přijal preventivní a ochranná opatření k zajištění ochrany před tímto výbuchem v souladu s § 2 nařízení vlády č. 406/2004 Sb., čímž se účastník řízení dopustil přestupku právnických osob na úseku bezpečnosti práce podle ustanovení § 30 odst. 1 písm. q) zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, (dále jen „zákon o inspekci práce“).
3. Výrokem II. prvostupňového rozhodnutí byl žalobce shledán vinným, že svým zaměstnancům na pracovišti na adrese: Záluží 1, 436 70 Litvínov, nejpozději do 13. 8. 2015, podle potřeb jimi vykonávané práce nezajistil dostatečné a přiměřené informace a pokyny o bezpečnosti a ochraně zdraví při práci podle zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, (dále jen „zákoník práce“) a podle zvláštních právních předpisů, zejména formou seznámení s riziky, výsledky vyhodnocení rizik vyplývajících z poruchových stavů při běžném, ustáleném provozu a při řízení technologie jednotky propylenového okruhu nacházející se na tomto pracovišti. Konkrétně účastník řízení svým zaměstnancům nezajistil informace a pokyny o tom, které úkony automaticky zajišťuje řídicí systém, které úkony se provádějí ručně obsluhou a za jakých podmínek je možné bezpečně přejít z automatické regulace na ruční regulaci a jakým způsobem provádět bezpečné ruční řízení technologie až do přechodu na ustálený provozní stav. Dále žalobce svým zaměstnancům nezajistil informace a pokyny pro najíždění propylenového okruhu, řízení provozu, odstavování z provozu a pokyny pro řešení poruchových stavů na základě hodnocení rizik, a to konkrétně informace a pokyny pro regulaci tlaku v koloně DA-406, řízení výkonů topení ve vařácích kolony, pokyny pro manipulaci s regulačním ventilem na zásobníku refluxu FA 407, pokyny pro obnovení kondenzace po výpadku chladicí vody a pokyny pro manipulaci a řízení provozu v situaci po otevření pojistných ventilů SV 04-253-1-4, v důsledku čehož nedodržel povinnost stanovenou v ustanovení § 103 odst. 1 písm. f) zákoníku práce, a dopustil se tak přestupku právnických osob na úseku bezpečnosti práce podle ustanovení § 30 odst. 1 písm. f) zákona o inspekci práce.
4. Výrokem III. prvostupňového rozhodnutí byl žalobce shledán vinným, že neplnil povinnost stanovenou v ustanovení § 3 odst. 1 písm. n) nařízení vlády č. 378/2001 Sb., kterým se stanoví bližší požadavky na bezpečný provoz a používání strojů, technických zařízení, přístrojů a náradí, (dále jen „nařízení vlády č. 378/2001 Sb.“), tím, že na jeho pracovišti na adrese: Záluží 1, 436 70 Litvínov, nebyly nejpozději do 13. 8. 2015, u tlakové nádoby stabilní

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

– propylenové kolony DA - 406, od výrobce Královopolská strojírna Brno, v. č. 23740, r. v. 1977, výfukové trubky pojistných ventilů Sempell VSE5, označení SV 04-253-1, SV 04-253-2, SV 04-253-3 a SV 04-253-4, zachyceny podporami nebo závěsy tak, aby nedocházelo k namáhání pojistných ventilů reakcí při odfuku, jak je stanoveno v čl. 6.4 ČSN 69 0010-5-2, čl. 3.2.1.12 ČSN 13 4309-2 a v části A. čl. A.8 přílohy ČSN 13 4309-2 a v čl. 8.2.1.2. ČSN EN 764-7, přičemž u pojistných ventilů SV 04-253-1 a SV 04-253-2 byla pouze dělená příčná vzpěra ve středu sešroubovaná z úhelníku 100 x 100 mm mezi vstupním a výstupním potrubím přivařená k potrubí v místě za uzavíracími ventily a u pojistných ventilů SV 04-253-3 a SV 04-253-4 byla přišroubovanou do nosných prvků potrubního mostu, čímž žalobce nezajistil upevnění, ukotvení nebo zajištění zařízení nebo jeho části vhodným způsobem, který je nutný pro bezpečný provoz a používání výše uvedeného zařízení a dopustil se tak přestupku právnických osob na úseku bezpečnosti práce podle ustanovení § 30 odst. 1 písm. r) zákona o inspekci práce.

5. Výrokem IV. prvostupňového rozhodnutí byl žalobce shledán vinným, že neplnil povinnost stanovenou v ustanovení § 4 odst. 2 nařízení vlády č. 378/2001 Sb., tím, že na pracovišti na adrese: Záluží 1, 436 70 Litvínov, nejpozději do 13. 8. 2015, nevybavil pojistné ventily Sempell VSE5, označení SV-04-253-1, SV-04-253-2, SV-04-253-3 a SV-04-253-4, provozní dokumentaci dle ustanovení § 2 písm. f) nařízení vlády č. 378/2001 Sb., když v průběhu této kontroly správním orgánem prvního stupně dne 3. 2. 2016 předložil jako průvodní dokumentaci těchto pojistných ventilů pouze náčrt označený č. SK 05255A-7 s data sheet od dodavatele technologie firmy LUMMUS, přičemž takto předložená dokumentace je nedostatečná s ohledem na to, že v ní chybí návod výrobce pro montáž, manipulaci, opravy a údržbu, čímž se dopustil přestupku právnických osob na úseku bezpečnosti práce podle ustanovení § 30 odst. 1 písm. r) zákona o inspekci práce.
6. Výrokem IX. prvostupňového rozhodnutí byl žalobce shledán vinným, že neplnil povinnost stanovenou v ustanovení § 3 odst. 4 písm. f) nařízení vlády č. 378/2001 Sb. tím, že na jeho pracovišti na adrese: Záluží 1, 436 70 Litvínov, nejméně dne 13. 8. 2015, bylo ochranné zařízení – kontaktní manometr 1PHH04253, umístěné ve spodku tlakové nádoby stabilní – propylenové kolony DA-406 vytápěné vařáky EA-424 A/B (výrobce Královopolská strojírna Brno, v. č. 23740, r. v. 1977), které má při přetlaku uzavírat topení vařáku na přívodu prací vody, chybně nastaveno na vypínací hodnotu tlaku 1,9 MPa, protože nebyly zohledněny hodnoty tlakových ztrát a změny tlakové difference mezi spodkem a hlavou propylenové kolony, a z tohoto důvodu nesplňovalo technické požadavky na blokování a jištění propylenové kolony stanovené normovou hodnotou podle ustanovení čl. 5.1.4 ČSN 69 0010-5.2, čímž se dopustil přestupku právnických osob na úseku bezpečnosti práce podle ustanovení § 30 odst. 1 písm. r) zákona o inspekci práce.
7. Výrokem X. prvostupňového rozhodnutí byl žalobce shledán vinným, že nedodržel povinnost stanovenou v ustanovení § 102 odst. 3 zákoníku práce tím, že na jeho pracovišti na adrese: Záluží 1, 436 70 Litvínov, nejpozději do dne 13. 8. 2015, nevyhodnotil riziko vzniku kmitání – klepání tzv. chatteringu pojistných ventilů Sempell VSE5, označení SV 04-253-1, SV 04-253-2, SV 04-253-3 a SV 04-253-4, tlakové nádoby stabilní – propylenové kolony DA-406 od výrobce Královopolská strojírna Brno, v. č. 23740, r. v. 1977, a nepřijal opatření k jeho odstranění, když kmitání pojistných ventilů vedlo, na výše uvedeném pracovišti účastníka řízení dne 13. 8. 2015, ke ztrátě integrity propylenového okruhu, a to v místě vstupní příruby pojistného ventilu SV 04-253-1, a k úniku propylenu, který se smísil se vzduchem a vytvořil mrak plynu, přičemž tento mrak se dále šířil ke kotelně (objekt 8635), kdy nejprve došlo k jeho postupnému prohořívání a později k výbuchu a následnému

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

požáru, v důsledku čehož byli bezprostředně ohroženi na životě zaměstnanci účastníka řízení, čímž se dopustil přestupku právnických osob na úseku bezpečnosti práce podle ustanovení § 30 odst. 1 písm. f) zákona o inspekci práce.

8. Výrokem XI. prvostupňového rozhodnutí byla žalobci uložena podle ustanovení § 30 odst. 2 písm. d) zákona o inspekci práce a za použití ustanovení § 41 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, (dále jen „zákon o přestupcích“) pokuta ve výši 1 400 000 Kč s tím, že je splatná u Celního úřadu pro Ústecký kraj na účet vedený u České národní banky, číslo účtu X, konstantní symbol X, variabilní symbol X (identifikační číslo), a to do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.
9. Výrokem XII. prvostupňového rozhodnutí byla žalobci uložena povinnost podle ustanovení § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“) ve spojení s ustanovením § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení nahradit paušální částkou náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.
10. Výrokem I. žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný změnil výrok I. prvostupňového rozhodnutí tak, že za text: „podle § 3“ se vkládá text: „odst. 1 písm. b)“. Dále byl tímto výrokem zrušen výrok I. prvostupňového rozhodnutí ve věci spáchání přestupku tím, že účastník řízení neplnil povinnosti podle § 6 odst. 1 písm. b) nařízení vlády č. 406/2004 Sb., tím, že neprokázal, že přijal preventivní ochranná opatření k zajištění ochrany před výbuchem v souladu s § 2 uvedeného nařízení vlády č. 406/2004 Sb., a pro shora uvedenou část skutku bylo řízení zastaveno. Ve zbývajících částech pak byl výrok I. prvostupňového rozhodnutí potvrzen.
11. Výrokem II. žalobou napadeného rozhodnutí bylo odvolání proti výroku II. prvostupňového rozhodnutí zamítnuto a předmětný výrok prvostupňového rozhodnutí byl potvrzen.
12. Výrokem III. žalobou napadeného rozhodnutí bylo odvolání proti výroku III. prvostupňového rozhodnutí zamítnuto a předmětný výrok prvostupňového rozhodnutí byl potvrzen.
13. Výrokem IV. žalobou napadeného rozhodnutí byl výrok IV. prvostupňového rozhodnutí zrušen a řízení bylo zastaveno.
14. Výrokem V. žalobou napadeného rozhodnutí bylo odvolání proti výroku IX. prvostupňového rozhodnutí zamítnuto a předmětný výrok prvostupňového rozhodnutí byl potvrzen.
15. Výrokem VI. žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný změnil výrok X. prvostupňového rozhodnutí tak, že text: „a nepřijal opatření k jeho odstranění, když kmitání pojistných ventilů vedlo, na výše uvedeném pracovišti účastníka řízení dne 13. 8. 2015, ke ztrátě integrity propylenového okruhu, a to v místě vstupní příruby pojistného ventilu SV 04-253-1, a k úniku propylenu, který se smísil se vzduchem a vytvořil mrak plynu, přičemž tento mrak se dále šířil ke kotelně (objekt 8635), kdy nejprve došlo k jeho postupnému prohořívání a později k výbuchu a následnému požáru“ se vypouští. Dále byl tímto výrokem zrušen výrok X. prvostupňového rozhodnutí ve věci spáchání přestupku tím, že účastník řízení nedodržel povinnost stanovenou v § 102 odst. 3 zákoníku práce tím, že „nepřijal opatření k jeho odstranění“, a pro shora uvedenou část skutku bylo řízení zastaveno. Ve zbývajících částech pak byl výrok X. prvostupňového rozhodnutí potvrzen.
16. Výrokem VII. žalobou napadeného rozhodnutí byl změněn výrok XI. prvostupňového Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

rozhodnutí tak, že výše uložené pokuty se snižuje a účastníku řízení se ukládá pokuta ve výši 1 200 000 Kč. Ve zbývajících částech pak byl výrok XI. prvostupňového rozhodnutí potvrzen.

17. Výrokem VIII. žalobou napadeného rozhodnutí bylo odvolání proti výroku XII. prvostupňového rozhodnutí zamítnuto a předmětný výrok prvostupňového rozhodnutí byl potvrzen.
18. Žalobce svou žalobou napadal výroky I., II., III., V., VI., VII. a VIII. žalobou napadeného rozhodnutí.
19. Současně se žalobce domáhal i zrušení prvostupňového rozhodnutí a přiznání náhrady nákladů řízení.

Žaloba

20. Žalobce v žalobě popsal mimořádnou událost (únik a výbuch propylenu), ke které došlo v jeho objektu dne 13. 8. 2015. Právě v souvislosti s touto mimořádnou událostí byla u žalobce zahájena kontrola správním orgánem prvního stupně, na základě které bylo zahájeno správní řízení završené žalobou napadeným rozhodnutím. Kontrola však nebyla zahájena za účelem šetření příčin mimořádné události, ale za účelem prověření, zda žalobce dodržuje své povinnosti vyplývající z právních předpisů vztahujících se k bezpečnosti práce a bezpečnosti provozu technických zařízení.
21. Žalobce poukázal na skutečnost, že správní orgány vycházely při rozhodnutí ve věci především ze znaleckého posudku Fakulty bezpečnostního inženýrství Vysoká škola báňská – Technická univerzita Ostrava č. 5/2015 ze dne 31. 3. 2016 (dále jen „znalecký posudek FBI VŠB“) a jeho dodatku č. 5/2016 ze dne 15. 12. 2016 (dále jen „dodatek ke znaleckému posudku FBI VŠB“). Tomuto posudku však žalobce vytýkal řadu vad.
22. Žalobce považoval předmětný posudek za nepřezkoumatelný, neboť dle žalobce z předmětného posudku v mnohých případech nelze seznat, jakou cestou znalec dospěl ke svým závěrům. Tuto skutečnost žalobce zejména vztahoval k závěrům o příčině vzniku mimořádné události a otázce posouzení případných konstrukčních nedostatků pojistných ventilů VSE. Dále žalobce namítal, že znalec neměl ke zpracování posudku k dispozici kompletní dokumentaci. Dále žalobce poukázal na nekritický způsob získávání podkladových materiálů k otázce možnosti iniciace výbuchu na průhledítkách do spalovacích prostorů kotlů, kdy se znalec spolehl pouze na „sdělení energetika, který tam byl“, že na povrchu průhledítka může být tak 500–600 °C. Znalecký posudek Ústavu kriminalistiky a kriminologie však uváděl, že naměřená teplota na průhledítkách byla nejvyšší při koření průhledítka, a to 350,5 °C, což je přibližně o 105 °C nižší teplota, než je teplota vznícení propylenu (455 °C). Dále žalobce zpochybňoval i závěr obsažený v posudku, že vodní clony mohly ovlivnit průběh mimořádné události. Dále žalobce poukazoval na to, že v předmětném posudku se znalec vyjadřoval ke skutečnostem, které nebyly předmětem dotazu zadavatele posudku, a vyjadřoval se i k otázkám právním, což mu však nepřísluší. Žalobce poukázal na skutečnost, že na předmětné nedostatky znaleckého posudku poukazoval již v průběhu správního řízení, ale správní orgány na tyto námitky dostatečně nereagovaly.
23. Dále žalobce poukázal na skutečnost, že v předmětném řízení bylo zkoumáno několik znaleckých posudků. Kromě výše zmíněného posudku to byly i Znalecký posudek Ústavu kriminalistiky a kriminologie č. 3/2017 ze dne 6. 7. 2017 a znalecký posudek Havárie polypropylenové jednotky v Unipetrolu Litvínov, a. s. vypracovaný znaleckou organizací Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

České vysoké učení technické v Praze, Fakulta strojní, v období 20. 1. 2016 až 25. 3. 2016. Závěry těchto posudků jsou dle žalobce často rozdílné. Těmito rozdíly se však správní orgány dle žalobce nezabývaly. Žalobce poukázal na to, že na uvedené skutečnosti poukazoval ve svém odvolání a žalovaný se s nimi v žalobou napadeném rozhodnutí nevypořádal.

24. Žalobce dále namítal ve vztahu k výroku I. žalobou napadeného rozhodnutí, že povinnost prokázat posouzení rizika výbuchu prostřednictvím písemné dokumentace, jejíž porušení je žalobci kladeno za vinu, § 6 nařízení vlády č. 406/2004 Sb. neobsahuje. Neexistuje-li ustanovení, které by stanovilo povinnost prostřednictvím dokumentace prokázat posouzení rizika výbuchu, nelze pak žalobce vinit z porušení takové neexistující povinnosti. Dle žalobce skutek, tak jak byl popsán ve výroku I. prvostupňového rozhodnutí, nenaplnuje skutkovou podstatu přestupku podle § 30 odst. 1 písm. q) zákona o inspekci práce, resp. není porušením povinnosti podle § 6 odst. 1 písm. a) nařízení vlády č. 406/2004 Sb.
25. Žalobce i přes výše uvedené trval na tom, že provedl posouzení rizik výbuchu se zřetelem na pravděpodobnost výskytu iniciace, kterým je hořící plamen v kotli a horké povrchy v kotelně v souladu s nařízením vlády č. 406/2004 Sb., a přijal i příslušná preventivní a ochranná opatření. Trval rovněž na tom, že uvedené skutečnosti jsou obsaženy v dokumentaci o ochraně před výbuchem, kterou v souladu s nařízením č. 406/2004 Sb. žalobce zpracoval. Správní orgány při posouzení dokumentace vycházely pouze z obsahu Pravidel o zajištění ochrany před výbuchem při provozu výrobního zařízení v prostoru s nebezpečím výbuchu ze dne 10. 1. 2008. Žalobce nepopírá, že tato pravidla neobsahují informaci o tom, že provedl posouzení rizika výbuchu se zřetelem na pravděpodobnost výskytu zdroje iniciace, kterým je hořící plamen v kotli a horké povrchy v kotelně (objekt 8635). Ovšem uvedená pravidla tvoří pouze část dokumentace podle nařízení vlády č. 406/2004 Sb. Pro posouzení předmětné otázky je nutné prozkoumat dokumentaci celou. Přestože žalovaný předložil další dokumenty tvořící dle jeho názoru dokumentaci dle nařízení vlády č. 406/2004 Sb., správní orgán prvního stupně se těmito dokumenty vůbec nezabýval s poukazem, že předložené dokumenty neobsahují informaci o tom, že jsou součástí dokumentace dle nařízení vlády č. 406/2004 Sb., případně neobsahují odkaz na toto nařízení a nejsou vzájemně provázány odkazy. Žalobce trval na tom, že za dokumentaci o ochraně proti výbuchu ve smyslu nařízení vlády č. 406/2004 Sb. je nutné považovat všechny dokumenty, které žalobce při kontrole předložil. Z žádného právního předpisu dle žalobce nevyplývá povinnost či požadavek, aby jednotlivé dokumenty dokumentace o ochraně proti výbuchu byly propojeny vzájemnými odkazy, ani není stanovena povinnost vést písemný seznam o tom, které dokumenty jsou součástí dokumentace o ochraně proti výbuchu. Jediným formálním požadavkem je požadavek písemné formy. Posoudit, zda určitý dokument tvoří součást dokumentace o ochraně proti výbuchu, je nutné podle obsahu dokumentů. Žalobce trval na tom, že jím předložená dokumentace obsahovala posouzení rizik s ohledem na možný vznik výbušné atmosféry i existenci zdrojů iniciace, které jsou způsobitelné výbuch této atmosféry iniciovat. Skutečnost, že dokumentaci o ochraně proti výbuchu u žalobce tvořilo více dokumentů, potvrdili při výsleších i svědci.
26. Žalobce trval na tom, že posouzení kotle a horkých povrchů v kotelně (8635) jako možného zdroje iniciace požáru bylo prokázáno předložením požárního řádu pro výrobu etylenová jednotka, platného od 5. 6. 2014 (dále jen „požární řád“). Žalobce trval na tom, že požár a výbuch jsou si velice blízké, neboť jednou z příčin požáru bývá výbuch, a naopak následkem výbuchu bývá požár. Požární řád se zabývá tedy jak požárním nebezpečím, tak i nebezpečím výbuchu. Žalobce poukázal na skutečnost, že v kotelně (objekt 8635) se nachází jediný

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

možný zdroj iniciace, kterým jsou parní kotle BF 1201 A a BF 1201 B. V požárním řádu žalobce identifikoval mimo jiné jako nebezpečné situace úniky plyných a kapalných hořlavin ze zařízení do okolního prostoru a jako nebezpečná místa jsou mimo jiné uvedeny i horké povrchy parních kotlů BF 1201 A a BF 1201 B. Rovněž v části 5 požárního řádu je jako nebezpečná látka uveden propylen s uvedením teploty vzplanutí, teploty vznícení, koncentrační meze výbušnosti apod. Mezi zdroji zapálení jsou v požárním řádu vyjmenovány i horké povrchy parních kotlů BF 1201 A a BF 1201 B. Žalobce trval na tom, že možný průnik výbušné atmosféry do blízkosti parních kotlů BF 1201 A a BF 1201 B hodnotil a přijal k nim preventivní opatření. Žalobce zdůraznil, že parní kotle hodnotil jako celek (tedy jak horké povrchy, tak i otevřený plamen), neboť horké povrchy a plamen se nacházejí téměř ve stejném místě. Oddělené hodnocení těchto zdrojů iniciace by bylo dle žalobce nadbytečné a požadavek takového posouzení považuje za přepjatý formalismus. Žalobce tedy trval na tom, že rizika se zřetelem na pravděpodobnost výskytu zdroje iniciace, kterým je hořící plamen v kotli a horké povrchy v kotelně (objekt 8635) řádně posoudil.

27. Následně se žalobce obsáhle zabýval otázkou přijetí preventivních a ochranných opatření ve vztahu k pravděpodobnosti výskytu zdroje iniciace, kterým je hořící plamen v kotli a horké povrchy v kotelně (objekt 8635) a jejich efektivnosti.
28. Dále žalobce namítal, že došlo k nesprávnému hodnocení výpovědí svědků. Konkrétně svědek M. uvedl, že opatření proti výbuchu jsou obsažena i v navazující dokumentaci, přičemž uvedl několik dokumentů, které tyto informace obsahují – mimo jiné i požární řád. Svědek rovněž konstatoval, že Pravidla zajištění ochrany před výbuchem tvoří pouze dílčí část celé dokumentace. Za dokumentaci podle nařízení vlády č. 406/2004 Sb. je podle svědka nutno považovat i navazující dokumentaci. K výpovědi svědka V. žalobce uvedl, že nebyl nikdy vyzván, aby vyjmenoval konkrétní dokumenty tvořící dokumentaci podle nařízení vlády č. 406/2004 Sb. Proto nelze dovozovat, že na tuto otázku nebyl schopen odpovědět.
29. Dále žalobce poukázal na skutečnost, že údajné vady dokumentace o ochraně proti výbuchu neodhalila kontrola provedená správním orgánem prvního stupně v roce 2014. Ve vyjádření ev. č. DST-7.00/9756/2014/15.7 vydaném správním orgánem prvního stupně je uvedeno, že k předložené dokumentaci nemá zvláštních připomínek. Tato skutečnost je dle žalobce v rozporu s principem právní jistoty. K tvrzení správního orgánu prvního stupně, že při kontrole v roce 2014 nemohl konstatovat, že v dokumentaci není identifikována pravděpodobnost výskytu určitých zdrojů iniciace, když nebyl na pracovišti žalobce, kde by úřední osoba mohla nabytí informací, kde se určité zdroje iniciace či určitá rizika fakticky nacházejí, žalobce namítal, že správní orgán prvního stupně mohl zahájit kontrolu k ověření skutečností uvedených v předložené dokumentaci, popřípadě mohl konstatovat, že dokumentaci nemůže posoudit.
30. Dále žalobce nesouhlasil s vyslovením viny dle výroku II. prvostupňového rozhodnutí. Žalobce trval na tom, že není povinen zpracovávat a předávat informace a pokyny podle § 103 odst. 1 písm. f) zákoníku práce zaměstnancům v písemné formě. Žalobce trval na tom, že řízení bylo zaměřeno výhradně na to, zda byly pokyny o bezpečnosti a ochraně zdraví při práci zpracovány písemně a nikoli k tomu, zda byly pokyny a informace zaměstnancům uděleny. Přičemž však svědci ve svých výpovědích uváděli, že pokyny byly udělovány i ústně.
31. Správní orgán prvního stupně v prvostupňovém rozhodnutí poukázal na údajnou nepřipravenost zaměstnanců žalobce na situaci, jejímž prvotním impulzem byla podle Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

závěrů žalovaného odstávka vody, kterou žalovaný nepovažuje za nepředvídatelnou situaci, či situaci, na kterou by se nebylo možné připravit. Žalobce však poukázal na skutečnost, že zásadní nebyla samotná odstávka vody, ale skutečnost, že obsluha vodáren o manipulaci s potrubím chladicí vody a možném snížení jejího množství neinformovala obsluhu etylenové jednotky. Obsluha proto s možností dočasného snížení dodávek chladicí vody nepočítala, což na počátku ovlivnilo zjišťování příčin zvyšování tlaku v koloně. To však nebylo způsobeno nepřipraveností zaměstnanců, ale chybou v komunikaci. To nemůže být považováno za důkaz nepřipravenosti obsluhy. Závěr o nepřipravenosti jeho zaměstnanců na mimořádnou událost je nesprávný, neboť takto rozsáhlá mimořádná událost s tak významnými materiálními dopady dosud v jeho provozu nikdy v minulosti nevznikla. O tom svědčí i skutečnost, že předmětná mimořádná událost byla největší průmyslovou havárií v Evropě v roce 2015.

32. Žalobce namítal nesprávné hodnocení výpovědí svědků. Například v případě svědka V. byla jeho výpověď hodnocena pouze jako obecná netýkající se poskytování konkrétních pokynů a informací, jejichž nezajištění je žalobci kladeno za vinu. Ovšem žalobce trval na tom, že svědkovi dotaz na konkrétní pokyny a informace nebyl položen. Žalobci tedy bylo kladeno k tíži, že svědek V. vypovídal obecně, přestože od správních orgánů nedostal konkrétní dotaz.
33. Dále žalobce namítal, že správní orgány nesprávně dospěly k závěru, že zaměstnancům jsou k práci poskytovány pouze technologické pokyny a nikoli pokyny týkající se bezpečnosti a ochrany zdraví při práci. Žalobce trval na tom, že posouzení, zda se jedná o technologický pokyn či pokyny týkající se bezpečnosti a ochrany zdraví při práci je otázkou právní, kterou by si měl vyhodnotit správní orgán s ohledem na obsah pokynů a nikoli svědkové. Žalobce zdůraznil, že svědek M. vypověděl, že jako vedoucí směny udílí svým podřízeným pokyny týkající se bezpečnosti a ochrany zdraví při práci. Rovněž svědek B. uvedl, že denní pokyny obsahují i pokyny týkající se bezpečnosti a ochrany zdraví při práci.
34. Žalobce dále namítal, že se správní orgány nevypořádaly s jeho námitkou týkající se nesprávného hodnocení havarijních karet. Žalobce trval na tom, že správní orgány neměly hodnotit obsah havarijních karet na základě výpovědí svědků, ale měly je zhodnotit samy. Žalovaný pak pouze konstatoval, že s havarijními kartami byli seznámeni pouze vedoucí směny/operátoři. Z rozhodnutí však nevyplývá, jak k tomuto závěru dospěl. Dále žalobce uvedl, že z tohoto konstatování vyplývá, že žalovaný dospěl k závěru, že havarijní karty obsahují pokyny pro řešení havarijních stavů a přinejmenším někteří zaměstnanci s nimi byli seznámeni. Tento závěr však žalovaný nepromítl do svého rozhodnutí.
35. Žalobce namítal, že správní orgány nesprávně vyhodnotily výpověď svědka M. Dle žalobce není zřejmé, proč dovodily, že postupy uvádění do provozu nejsou pokyny týkající se bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, neboť i technologické pokyny mohou být pokyny bezpečnostními. Dále poukázal na výpověď svědka Ch., zdůraznil, že z jeho výpovědi nelze dovodit, že by pokyny byly předávány pouze zaměstnancům kontraktora. Uvedený svědek rovněž uvedl, že informace jsou předávány jak při školení, tak formou mimořádného pokynu. Poukázal rovněž na to, že svědek B. uvedl, že denní pokyny obsahují i upozornění na rizika, jsou-li známa, a že v havarijních kartách je popsáno, co může nastat a jaké to má řešení. Svědek M. dle žalobce vypověděl, že jako vedoucí směny udílí svým podřízeným pokyny týkající se bezpečnosti a ochrany zdraví při práci. Svědek M. dle žalobce uvedl, že v případě havárie udílí pokyny týkající se bezpečnosti a ochrany zdraví při práci vedoucí směny. S těmito výpověďmi se dle žalobce žalovaný nedostatečně vypořádal.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

36. Žalobce dále zdůraznil, že technologické pokyny mohou být současně i bezpečnostními pokyny, pokud mají zajistit ochranu života a zdraví pracovníků. Každý pokyn je nutno posuzovat dle jeho obsahu. Správní orgány dovodily, že pokyny poskytované zaměstnancům byly technologické pokyny. Nezabýval se však již otázkou, zda tyto pokyny dle obsahu nemohly být i pokyny bezpečnostními.
37. K výroku III. prvostupňového rozhodnutí žalobce uvedl, že trvá na tom, že konstrukční provedení uchycení pojišťovacích ventilů bylo provedeno podle původního projektu výstavby etylenové jednotky a dodatečné konstrukční změny provedené v roce 1984. Trval na tom, že upevnění pojistných ventilů VSE odpovídá předpisu pro montáž a údržbu těchto ventilů. Žalobce zdůraznil, že pojistné ventily VSE byly při mimořádné události spuštěny poprvé za celou dobu provozu zařízení. Do toho okamžiku byly pouze opakovaně kontrolovány a servisovány, a to v předepsaném rozsahu a intervalech. Nedocházelo tedy k opotřebování pojistných ventilů VSE ani nebylo možné získat zkušenosti s jejich provozem. Žalobce neměl žádné konkrétní údaje, ze kterých by vyplývalo, že by jeho výpočty z roku 1984 či celkové projektové řešení pojistných ventilů byly nevhodné. Žalobce trval na tom, že nařízení vlády č. 378/2001 Sb. neukládá povinnost přezkoumat všechna zařízení a jejich design podle aktuálních nejnovějších poznatků vědy a techniky. Dle jeho názoru je nutno § 3 písm. n) nařízení vlády č. 378/2001 Sb. vykládat tak, že je nutné zajistit, aby byly řádně upevněny všechny součásti zařízení, které mají být upevněny dle designu zařízení a průvodní dokumentace od výrobce. Splnění této povinnosti žalobce prokázal.
38. Žalobce uvedl, že správní orgány dospěly k závěru, že porušil § 3 písm. n) nařízení vlády č. 378/2001 Sb., který ukládá povinnost upevnit, ukotvit nebo zajistit zařízení nebo jeho části vhodným způsobem za podmínky, že je to nutné pro bezpečný provoz zařízení. Přitom z převážné části vyšly z povinnosti zakotvené v § 102 odst. 5 písm. e) zákoníku práce. Žalobce však trval na tom, že povinnost podle § 102 odst. 5 písm. e) zákoníku práce, tedy povinnost nahrazování nebezpečných technologií, výrobních a pracovních prostředků, surovin a materiálů méně nebezpečnými nebo méně rizikovými v souladu s vývojem nejnovějších poznatků vědy a techniky, je samostatnou a svébytnou povinností, která nepředstavuje obecný axiom, podle něhož se mají řídit všechny ostatní povinnosti zaměstnavatele. Naopak dle žalobce jde o jednu z povinností, která svojí povahou doplňuje povinnost podle § 3 písm. n) nařízení vlády č. 378/2001 Sb. povinností toto zařízení také upravovat a vylepšovat v souladu s posledními poznatky. Případný závěr o porušení § 102 odst. 5 písm. e) zákoníku práce tak nemůže být kvalifikován jako porušení § 3 písm. n) nařízení vlády č. 378/2001 Sb. Dále žalobce zdůraznil, že porušení § 102 odst. 5 písm. e) zákoníku práce nebylo ze strany správních orgánů vytýkáno, ani nebylo v tomto směru vedeno dokazování. Žalobce trval na tom, že i kdyby (po řádném provedení dokazování) správní orgány dospěly k závěru, že došlo k porušení uvedeného ustanovení, není možné z porušení této povinnosti vyvozovat porušení § 3 písm. n) nařízení vlády č. 378/2001 Sb.
39. K výroku IX. prvostupňového rozhodnutí žalobce uvedl, že trvá na tom, že funkce kontaktního manometru 1PHH04253 je regulační a nikoli ochranná, neboť se jedná o zařízení, jehož účelem je regulovat běžný provoz a fungování zařízení. Ochrannými zařízeními jsou pojistné ventily VSE, které mají za cíl zabránit havárii v případě, že běžnými regulačními zařízeními není možné zajistit bezpečný a ustálený provoz. Žalobce připustil, že nelze vyloučit, že by regulační zařízení nemohlo mít ve svém důsledku i ochrannou funkci, ovšem primární určení každého zařízení určuje jeho správné nastavení. Žalobce trval na tom, že kontaktní manometr 1PHH04253 jako zařízení mající regulační funkci byl nastaven zcela správně a v souladu se všemi právními předpisy na hodnotu, která byla předepsána

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

výrobce. Nastavení vypínací hodnoty na nižší hodnotu by znamenalo nesprávné fungování etylenové jednotky při vysokých venkovních teplotách. Nebylo by totiž možné zajistit kondenzaci propylenu během letního období. Na stejnou hodnotu byl předmětný manometr nastaven více než 30 let provozu předcházejícího mimořádné události ze dne 13. 8. 2015.

40. Žalobce uvedl, že při mimořádné události nedosáhla hodnota tlaku vypínacího tlaku kontaktního manometru 1PHH04253 z důvodu úniku plynného propylenu v jiné části zařízení etylenové jednotky. Nesepnutí kontaktního manometru bylo dle žalobce s největší pravděpodobností způsobeno vývojem tlakových poměrů po ztrátě integrity zařízení, a nikoli nezohledněním tlakových ztrát a změny tlakové difference mezi spodkem a hlavou propylenové kolony. Správní orgány nezkoumaly správnost nastavení daného manometru při standardním provozu zařízení, ale posuzovaly jej na základě naprosto nestandardní a ojedinělé situace, kdy došlo k narušení integrity zařízení a následné změně tlakových poměrů v zařízení. Žádná norma nestanoví povinnost zohledňovat při nastavování zařízení nepředvídatelné mimořádné situace, při kterých dojde ke ztrátě integrity zařízení a k náhlému navýšení tlaku, který způsobí změnu tlakových poměrů v zařízení. Skutečnost, že žalobce po mimořádné události změnil svoji praxi v nastavování manometru 1PHH04253, neznámá, že bylo toto zařízení dne 13. 8. 2015 nastaveno nesprávně. Rovněž nelze dle žalobce dovozovat ze skutečnosti, že manometr při mimořádné události nesepnul, protože nebylo dosaženo nastaveného spínacího tlaku, že by toto zařízení bylo nesprávně nastaveno, a to právě s ohledem na existenci mimořádných okolností, se kterými nebylo možné pro běžný provoz počítat. Dle žalobce se správní orgány nezabývaly řádně otázkou, zda byl manometr nastaven správně či nikoli.
41. K výroku X. prvostupňového rozhodnutí žalobce uvedl, že rizikem chatteringu se zabýval a hodnotil jej, a to s ohledem na změnu rozměru potrubí v roce 1984. Namítl, že žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí uvedl, že žalobce je trestán za své protiprávní jednání ke dni 13. 8. 2015 a nikoli za celou dobu provozu etylenové jednotky, ovšem tento závěr žalovaného neodpovídá výroku X. prvostupňového rozhodnutí, který žalovaný bez dalšího potvrdil. V uvedeném výroku je totiž žalobci vytýkáno, že „nejpozději do 13. 8. 2015 nevyhodnotil riziko kmitání – klepání, tzv. chatteringu“. Pokud žalobce o riziku chatteringu věděl, hodnotil jej a reagoval na něj výměnou potrubí, pak je dle žalobce jednoznačné, že nespáchal přestupek tak, jak je definován ve výroku X. prvostupňového rozhodnutí, podle kterého toto riziko žalobce nikdy nehodnotil.
42. Žalobce dále trval na tom, že riziko vzniku chatteringu pro něho bylo nepředvídatelné. Předvídatelnost určitého rizika nemůže být dle žalobce slučována s povědomím o jeho existenci. Pouhé konstatování o tom, že žalobce o určitém riziku věděl, není dostatečné pro závěr, že toto riziko pro něho bylo i předvídatelné. Není tedy možné spojovat teoretickou vědomost a znalost jevu chattering s objektivní možností žalobce identifikovat možnost selhání pojistných ventilů VSE. Možnost vzniku jevu chattering na konkrétním pojistném ventilu je dle žalobce závislá na celé řadě okolností, které objektivně nebylo možné ve vztahu k pojistným ventilům VSE vytvořit v laboratorních podmínkách. Testování pojistných ventilů VSE v reálném provozu je nemyslitelné, neboť by v zařízení musel být úmyslně vyvolán stav bezprostředně hrozící vážné havárie. Žalobce zdůraznil, že jednotlivé pojistné ventily VSE 1, 2 a 3 se při samotné mimořádné události chovaly odlišně.
43. Žalobce trval na tom, že riziko chatteringu ve svém provozu vyhodnotil, přijal proti jeho vzniku opatření (změna průměru potrubí) a nemohl předvídat, že se toto opatření ukáže jako nedostatečné.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

44. K výši uložené pokuty uvedl žalobce, že žalobou napadeným rozhodnutím došlo ke snížení uložené pokuty z částky 1 400 000 Kč na částku 1 200 000 Kč. Dle žalobce míra snížení pokuty není odpovídající skutečnosti, že žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí zastavil řízení pro jeden přestupek ze šesti zcela a u dalších výroků zastavil řízení ohledně některých skutků. Dle žalobce došlo k zastavení řízení přibližně pro 30 % řízení. Došlo i k redukci přítěžujících okolností. Ovšem pokuta byla snížena pouze o 14 %. Toto snížení pokuty dle žalobce neodráží množství a závažnost přítěžujících okolností, k nimž žalovaný nepřihlížel, ani množství a závažnost přestupků, pro které (jejich části) bylo řízení zastaveno.
45. K přítěžující okolnosti, že poskytnutí pokynů a informací zaměstnancům mohlo vést k zabránění mimořádné události či snížení jejích škodlivých následků žalobce namítal, že příčinou mimořádné události nebyly nesprávné kroky obsluhy etylenové jednotky a při jejím zvládnutí nedošlo k pochybením obsluhy. Neposkytnutí dostatečných informací zaměstnancům je již skutkovou podstatou podle výroku II. prvostupňového rozhodnutí. Započtení téže skutečnosti současně jako přítěžující okolnosti by bylo nepřípustným dvojím trestáním za týž skutek.
46. Dále žalobce namítal, že nesprávné ukotvení výfukového potrubí ventilů nemůže být považováno za naplnění skutkové podstaty přestupku a současně za přítěžující okolnost. Současně poukázal na skutečnost, že v předmětném řízení nebylo prokazováno, že by údajné řádné neupevnění výfukových trubek bylo příčinou chatteringu pojistných ventilů VSE. Proto nelze tuto skutečnost dle žalobce považovat za přítěžující okolnost počítanou mu k tíži.
47. Ve vztahu k posuzování přítěžujících okolností žalobce ještě namítl k tvrzení, že nesprávné nastavení kontaktního manometru 1PHH04253 vedlo k tomu, že se nepodílel na snižování tlaku, a tedy došlo k nadměrnému namáhání pojistných ventilů VSE, že provedené dokazování nebylo vedeno ke zjištění míry namáhání pojistných ventilů VSE či zda jejich namáhání bylo příčinou chatteringu. Zdůraznil, že správní orgány setrvaly na tom, že předmětné řízení bylo vedeno za účelem zjištění porušení právních předpisů na úseku bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a nikoli za účelem zjištění příčin nebo průběhu mimořádné události.

Vyjádření žalovaného

48. Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na odůvodnění správních rozhodnutí. Trval na tom, že rozhodnutí je řádně odůvodněno a že o stavu věci nejsou důvodné pochybnosti a bylo provedeno správné právní posouzení. Dále žalovaný uvedl, že předmětem kontroly nebylo sice zjišťování příčin mimořádné události, ale dodržování povinností vyplývajících z příslušných právních předpisů. Nicméně dle žalovaného porušení právních předpisů mohlo mít významný podíl na vzniku mimořádné události.
49. K poukazům na nedostatky znaleckého posudku FBI VŠB žalovaný uvedl, že právní hodnocení věci prováděly správní orgány a nikoli znalec. Správní orgány pak při rozhodování vycházely nejen z tohoto posudku, ale hodnotily všechny podklady rozhodnutí, které byly v průběhu kontrolního a správního řízení shromážděny, a to včetně Znaleckého posudku Ústavu kriminalistiky a kriminologie č. 3/2017 ze dne 6. 7. 2017 a Znaleckého posudku ČVUT zpracovaného v období 20. 1. 2016 až 25. 3. 2016. Žalovaný poznamenal, že správní řád nezná institut vyloučení podkladu rozhodnutí. Dále uvedl, že správní orgány vypracování znaleckých posudků nezadávaly, což nevylučuje, aby inspektor oblastního inspektorátu práce, vycházejíc z podkladů shromážděných v průběhu kontrolního řízení, dospěl v určitých otázkách ke stejným závěrům jako jiná osoba. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

50. K námitce týkající se právní kvalifikace přestupku vymezeného ve výroku I. prvostupňového rozhodnutí žalovaný uvedl, že skutek popsáný ve výroku rozhodnutí odpovídá povinnosti definované v § 6 odst. 1 písm. a) nařízení vlády č. 406/2004 Sb. Podle uvedeného ustanovení má zaměstnavatel povinnost zpracovávat písemnou dokumentaci o ochraně před výbuchem v návaznosti na výsledky posuzování rizika výbuchu podle § 3 nařízení vlády č. 406/2004 Sb., přičemž touto dokumentací se podle tohoto ustanovení prokazují skutečnosti uvedené v § 6 odst. 1 nařízení vlády č. 406/2004 Sb. pod písmeny a) až f). Zaměstnavatel nemá možnost prokázat tyto skutečnosti jinak než prostřednictvím dokumentace o ochraně před výbuchem.
51. Žalovaný trval na tom, že dokumentace o ochraně před výbuchem byla v daném případě posuzována nejen po formální stránce, ale i po stránce materiální. Žalovaný trval na tom, že nekonstatoval, že doklady předložené žalobcem netvoří součást dokumentace o ochraně před výbuchem pouze z toho důvodu, že nejsou provázány odkazy. Žalovaný pouze uvedl, že mezi předloženými doklady nejsou odkazy. Žalovaný uvedl, že v žalobou napadeném rozhodnutí se výslovně zabýval vedle Pravidel o zajištění ochrany před výbuchem i obsahem dalších předložených dokumentů a výslovně se vyjadřoval k těm, jejichž obsah se dané věci týkal. Žádnou z předložených dokumentací dle žalovaného žalobce neprokázal, že posoudil riziko výbuchu se zřetelem na pravděpodobnost výskytu zdroje iniciace, kterým je hořící plamen v kotli a horké povrchy v kotelně (objekt 8635).
52. Žalovaný zdůraznil, že danou skutečnost žalobce neprokázal ani požárním řádem. Ze strany žalobce nedošlo k hodnocení pravděpodobnosti výskytu zdrojů iniciace (plamen a horké povrchy v kotelně), nebylo posuzováno, zda se jedná o zdroje, které se vyskytují trvale, či zřídka. Žalobce v žalobě poukazuje na plnění své povinnosti posouzení rizika výbuchu, neprokazuje však provedení posouzení rizik i se zřetelem na pravděpodobnost výskytu zdroje iniciace.
53. Žalovaný poukázal na skutečnost, že považuje za bezpředmětné zabývat se otázkou přijatých preventivních opatření, když ve vztahu ke skutku týkajícímu se přijetí opatření bylo řízení zastaveno.
54. Ve vztahu k hodnocení svědeckých výpovědí žalovaný uvedl, že jejich hodnocení bylo provedeno dostatečným způsobem. Porušení povinnosti dle § 6 odst. 1 písm. a) nařízení vlády č. 406/2004 Sb. bylo dle žalovaného dostatečně prokázáno prostřednictvím předložené dokumentace o ochraně před výbuchem.
55. Ve vztahu k výroku II. prvostupňového rozhodnutí žalovaný trval na tom, že byly hodnoceny pokyny o bezpečnosti a ochraně zdraví při práci udělované písemně i ústní formou.
56. K argumentaci týkající se nepřipravenosti zaměstnanců na mimořádnou událost žalovaný uvedl, že správní orgány nepovažují odstávku chladicí vody za nepředvídatelnou situaci. Z vyjádření žalobce je přitom zřejmé, že nebyl na tuto situaci připraven, když s eventualitou snížení dodávek chladicí vody zaměstnanci žalobce nepočítali.
57. K poukazu žalobce, že pojistné ventily se při mimořádné události spustily poprvé, nemohlo docházet k jejich opotřebení, žalovaný uvedl, že rozhodnutí se týkalo používání a opotřebení upevnění výfukových trubek a nikoli samotných pojistných ventilů. Pokud jedna věc (podpora a závěsy výfukových trubek) působí na jinou věc (aby se nehýbala), je používána, neboť určitou silou na věc působí, což vede k únavě materiálu apod.
58. Dále žalovaný uvedl, že sám žalobce si svým vnitřním předpisem N 11 021 Bezpečnostní Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

pojistná zařízení proti nadměrnému tlaku v článku 4 stanovil, že jeho vedoucí zaměstnanci postupují podle předpisů uvedených v čl. 11, kde je uvedena i ČSN 69 0010. Podle čl. 6.4 věty druhé a třetí ČSN 69 0010-5.2 musí být výfuková trubka zachycena podporami nebo závěsy, aby nenamáhala pojistný ventil, a reakce z výfukové trubky nesmějí být přenášeny na pojistný ventil.

59. K námitce týkající se právní kvalifikace přestupku ve výroku III. prvostupňového rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce byl shledán vinným z porušení § 3 odst. 1 písm. n) nařízení vlády č. 378/2001 Sb., protože výfukové trubky pojistných ventilů nebyly zachyceny podporami nebo závěsy tak, aby nedocházelo k namáhání pojistných ventilů reakcí při odfuku. Odkazem na § 102 odst. 5 písm. e) zákoníku práce byly pak ze strany žalovaného vypořádány poukazy žalobce na to, že před třemi desítkami let jednal adekvátně.
60. K námitkám týkajícím se správného nastavení manometru žalovaný uvedl, že manometr jako regulační zařízení byl v den mimořádné události nastaven na výšku tlaku 1,9 MPa, při němž mělo dojít k odstavení topení ve vařácích. Manometr však neseplnul, přičemž došlo rovnou k aktivaci pojistných ventilů jakožto bezpečnostního systému, když bylo dosaženo tlaku, při němž se otevírají pojistné ventily. Ztráta integrity (roztěsnění) následovala až po dosažení tlaku, při němž se aktivovaly pojistné ventily.
61. Ve vztahu k výroku X. prvostupňového rozhodnutí žalovaný uvedl, že zabývání se jedinou možnou příčinou vzniku rizika chatteringu v roce 1984 žalobce nezabývá povinnosti ve smyslu § 102 odst. 3 zákoníku práce soustavně hodnotit rizika, a to, když je trestán za své protiprávní jednání právě ke dni 13. 8. 2015. Dle žalovaného je z výroku rozhodnutí i odůvodnění zřejmé, že je žalobce trestán za své protiprávní jednání dne 13. 8. 2015, neboť právě dne 13. 8. 2015 neměl toto riziko vyhodnoceno.
62. K otázce předvídatelnosti chatteringu žalovaný uvedl, že nemá za to, že by k hodnocení rizik bylo vždy nutno provádět faktické zkoušky. Rizika jsou zjistitelná z uspořádání pracoviště či podkladů, jejichž obsah odpovídá uspořádání daného pracoviště, dále z technických norem či listinných podkladů.
63. K otázce výše uložené pokuty žalovaný uvedl, že považuje snížení pokuty za adekvátní, a to navzdory matematickému zhodnocení provedenému žalobcem. Dle žalovaného správní uvážení o výši pokuty není exaktní vědou.

Replika žalobce

64. Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou, ve které setrval na svých závěrech obsažených v žalobě. Opakovaně zdůraznil, že z rozhodnutí správního orgánu musí být zřejmé, z jakého důvodu se správní orgány přiklonily k určitému závěru a závěry musí být podloženy a zdůvodněny. Lakonické konstatování, že správní orgán dospěl k závěru odlišnému, je v případě odborných otázek, pro které byl zpracován znalecký posudek nebo svědeckých výpovědí, kdy svědci vypovídají o tom, co vnímali svými smysly, neudržitelné. Dále žalobce trval na tom, že není možné na jedné straně tvrdit, že se příčinou mimořádné události správní orgány nezabývaly, a současně tvrdit, že porušení určité povinnosti mohlo mít na vznik mimořádné události vliv.
65. Žalobce dále uvedl, že se nedomáhal, aby znalecký posudek FBI VŠB byl vyloučen z podkladů rozhodnutí, ale namítá, že je vadný a není možné z něj vycházet. Žalobce namítal, že správní orgány neřešily řádně rozpory ve znaleckých posudcích např. ve vztahu k otázce předvídatelnosti chatteringu či efektivitě vodních clon. Žalobce dále poukázal na skutečnost, že v trestním řízení, pro které byl původně znalecký posudek FBI VŠB Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vyhotoven, bude zkoumána otázka podjatosti prof. RNDr. Danihelky CSc., který se na vyhotovení posudku podílel.

66. Žalobce dále konstatoval, že mu není jasné, z čeho žalovaný dovozuje, že zaměstnanci žalobce nebyli připraveni na výpadek chladicí vody. Samotná skutečnost, že došlo k mimořádné události, není důkazem nepřipravenosti zaměstnanců. Dle žalobce primární příčinou mimořádné události nebyly nesprávné kroky obsluhy.
67. Žalobce setrval na tom, že výfukové trubky pojistných ventilů byly uchyceny v souladu s průvodní dokumentací od výrobce. O nedostatečnosti uchycení nemohl žalobce objektivně vědět a nedopustil se tedy přestupku, který mu je kladen za vinu ve výroku III. prvostupňového rozhodnutí.
68. K problematice manometru 1PHH04253 žalobce zdůraznil, že byl nastaven na tlak, který předepsal a navrhl licensor v původním designu etylenové jednotky. Tlak v patě kolony se za normálního provozního stavu liší od tlaku na vstupu do pojistných ventilů o tlakovou ztrátu kolony DA-406, tlakovou ztrátu v potrubí od hlavy kolony do vstupu na pojistné ventily a hydrostatický tlak daný elevací, tedy rozdílem výšky mezi umístěním pojistných ventilů a místem měření tlaku na patě kolony (umístění předmětného manometru). Žalobce dodržoval přesný technologický postup a zohlednil tlakové ztráty a změny tlakové difference mezi spodkem a hlavou propylenové kolony. V okamžiku, kdy byl nuceně zastaven tok plynného propylenu z důvodu ztráty jeho kondenzace, nemohla v koloně ani potrubí vznikat tlaková ztráta prouděním, která byla s největší pravděpodobností licensorem promítnuta do nastavení otevíracího tlaku pojistných ventilů. Příčinou toho, že nedošlo k sepnutí kontaktního manometru 1PHH04253 dle žalobce nebylo nezohlednění tlakových ztrát, ale skutečnost, že v důsledku mimořádné provozní situace přestalo v potrubí docházet k tlakovým ztrátám. Zohlednění tlakových ztrát při nastavení kontaktního manometru tak bylo v podstatě příčinou jeho nesepnutí, nikoli naopak, jak tvrdí žalovaný.
69. Ve vztahu k posouzení rizika chatteringu žalobce zdůraznil, že vyhodnotil toto riziko v roce 1984 a zjištěnou příčinu rizika odstranil. Vzhledem k tomu, že zákoník práce ukládá povinnost rizika vyhledávat soustavně a nikoli opakovaně, je potřeba posoudit věc dle žalobce tak, že od roku 1984 měl žalobce toto riziko vyhodnocené pro každý následující den.
70. Ve vztahu k výši pokuty žalobce uvedl, že si je vědom toho, že určení výše pokuty není exaktní vědou, ale její určení nesmí být svévolné a musí být náležitě a přezkoumatelně odůvodněno. Žalobce si je vědom toho, že matematické vyjádření míry snížení pokuty a počtu přitěžujících okolností nebo přestupků, které odpadly, nemusí zcela korespondovat. Zcela jistě však dle jeho názoru nesmí být bez náležitého vysvětlení ve zjevném nepoměru. Žalovaný však dle žalobce žádné vysvětlení pro vodítka, kterými se řídil při svém správním uvážení, neposkytl.

Další vyjádření žalobce

71. Ve vyjádření ze dne 27. 1. 2020 žalobce odkázal na Stanovisko za společnost E2G z listopadu 2019. Z uvedeného stanoviska dle žalobce vyplývá, že nestabilita pojistných ventilů (chattering) je velice komplikovaný jev a ani v dnešní době nejsou známy všechny příčiny takové nestability. Ačkoliv byla postupem času zpracována různá doporučení, jak tomuto jevu zabránit nebo možnost jeho výskytu alespoň minimalizovat, následně se vždy

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

ukázalo, že dané doporučení není dostatečné a že ani jeho plná aplikace nemůže nestabilitu pojistných ventilů zcela vyloučit. Zdůraznil, že v uvedeném stanovisku je konstatováno, že až teprve v roce 2015 (tedy v roce posuzované mimořádné události) byla v 6. vydání normy API 520 část II uvedena zmínka o možné hlavní příčině nestability ventilů, a to o akustické interakci. Vzhledem k tomu, že tento jev a jeho příčiny jsou nadále předmětem vědeckého zkoumání, nebyly doposud zveřejněny úplné a konečné metodiky či jiné pokyny, jak tomuto jevu předcházet. Zdůraznil, že dle názoru odborníků publikovaného v uvedeném stanovisku žalobce nemohl předpokládat riziko vzniku chatteringu, neboť přestože aplikoval projektová kritéria nestability PRG, nedošlo k odhalení nedostatku, jenž byl kořenovou příčinou havárie. S ohledem na uvedené skutečnosti žalobce trval na tom, že riziko vzniku chatteringu pro něho bylo nepředvídatelné.

72. Ve vyjádření ze dne 13. 4. 2023 žalobce namítal promlčení přestupku, který mu byl kladem za vinu výrokem I. prvostupňového rozhodnutí. S poukazem na zrušení § 112 odst. 2 zákona o přestupcích žalobce trval na tom, že ve vztahu k zániku odpovědnosti za přestupek bylo nutné využít původní ustanovení zákona o inspekci práce obsažené v § 36 odst. 2, kde bylo stanoveno, že odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm správní orgán nezahájil řízení do 1 roku ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne, kdy byl spáchán. Žalobce trval na tom, že vědomost o potenciálním přestupku, který byl vyčítán žalobci ve výroku I. prvostupňového rozhodnutí, musel správní orgán prvního stupně i s přihlédnutím ke skutečnosti, že s příslušnou dokumentací se příslušný správní orgán seznámil již v roce 2014 v průběhu prováděné kontroly, nabýt nejpozději v den mimořádné události, tedy 13. 8. 2015. S ohledem na výše uvedené dle žalobce subjektivní lhůta pro zahájení řízení o přestupku uplynula nejpozději dne 13. 8. 2016. Řízení o předmětném přestupku bylo se žalobcem ovšem zahájeno až 2. 11. 2016, kdy mu bylo doručeno oznámení o zahájení správního řízení. Dle názoru žalobce bylo o předmětném přestupku tedy v daném případě rozhodováno po zániku odpovědnosti za tento přestupek.

Jednání soudu

73. Právní zástupce žalobce při jednání soudu přednesl žalobu shodně jako v jejím písemném vyhotovení a ve znění repliky a dalších vyjádření žalobce.
74. Pověřená pracovnice žalovaného ve vyjádření při jednání soudu odkázala zejména na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a závěry obsažené v předchozích rozhodnutích soudů v dané věci. Dále uvedla, že výsledky z předchozích kontrol nemůžou mít žádný vliv na závěry o spáchání přestupku na základě následné kontroly. K námitce prekluze zdůraznila, že prvostupňový orgán ani žalovaný nemají kompetence zabývat se důvody vzniku mimořádných událostí. Proto nelze od skutečnosti, že k mimořádné události došlo, odvozovat běh prekluzivní lhůty pro zahájení řízení o přestupcích na úseku bezpečnosti práce.

Posouzení věci soudem

75. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

76. Primárně se soud zabýval námitkou zániku odpovědnosti za přestupek, kterým shledal správní orgán prvního stupně žalobce vinným ve výroku I. prvostupňového rozhodnutí. V průběhu vedení řízení o předmětném přestupku nabytí účinnosti zákon o přestupcích. Proto pro posouzení běhu lhůty k zániku odpovědnosti za předmětný přestupek bylo nutné přihlídnout i k přechodným ustanovením tohoto zákona.
77. V § 112 odst. 1 zákona o přestupcích je uvedeno, že na přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona hledí jako na přestupky podle tohoto zákona. Odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější. Odstavec 2 uvedeného ustanovení, ve kterém byl původně upraven zvláštní způsobem běh lhůty k zániku odpovědnosti za přestupky byl nálezy Ústavního soudu zrušen.
78. Při posouzení otázky zániku odpovědnosti za předmětný přestupek bylo tedy nutné vycházet z právní úpravy týkající se zániku odpovědnosti za daný delikt platné v době zahájení správního řízení. Touto úpravou bylo ustanovení § 36 odst. 2 zákona o inspekci práce. V tomto ustanovení je uvedeno, že odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm správní orgán nezačal řízení do 1 roku ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne, kdy byl spáchán. Úprava zániku odpovědnosti za daný přestupek obsažená v zákoně o přestupcích totiž není pro žalobce výhodnější, neboť tříletá promlčecí doba [jde o přestupek ve smyslu § 30 písm. b) zákona o přestupcích, za který zákon stanoví sazbu pokuty jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč] se dle § 32 odst. 2 zákona o přestupcích přerušuje mimo jiné oznámením o zahájení řízení o přestupku, vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným. Objektivní lhůta pro zánik odpovědnosti za přestupek je pak dle zákona o přestupcích pětiletá.
79. Žalobce zpochybňoval dodržení subjektivní roční lhůty. Zásadní pro posuzovanou věc tedy je, kdy se správní orgán prvního stupně o spáchání daného přestupku dozvěděl. Výrokem I. prvostupňového rozhodnutí bylo žalobci kladeno za vinu, že neplnil povinnosti podle ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) [původně i podle písmene b), ale tato část byla žalobou napadeným rozhodnutím zrušena] nařízení vlády č. 406/2004 Sb. tím, že v průběhu kontroly OIP vedené pod sp. zn. 17-2015-2396 a provedené v období od 24. 8. 2015 do 13. 7. 2016 na pracovišti žalobce, žalobce prostřednictvím předložené písemné dokumentace o ochraně před výbuchem neprokázal, že nejpozději do 13. 8. 2015 provedl posouzení rizika výbuchu podle § 3 nařízení vlády č. 406/2004 Sb. se zřetelem na pravděpodobnost výskytu zdroje iniciace, kterým je hořící plamen v kotli a horké povrchy v kotelně (objekt 8635).
80. Z výše uvedeného vymezení skutku jednoznačně vyplývá, že žalobci bylo kladeno za vinu, že v době vedení kontroly neprokázal řádné posouzení rizika výbuchu ke dni 13. 8. 2015. Z uvedeného dle soudu vyplývá, že tohoto skutku se žalobce mohl dopustit pouze v době konání předmětné kontroly. Je nutno vycházet z toho, že předmětné listinné doklady mohl žalobce doložit po celou dobu vedení kontroly, a proto dle soudu za okamžik, kdy mohlo být postaveno na jisto, že je skutečně nepředložil je nutno považovat až ukončení kontroly vydáním protokolu o kontrole. Protokol o předmětné kontrole č. j. 5343/7.42/16-1 byl

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vydán dne 24. 5. 2016. Přestože řízení o kontrolních zjištěních pak dále pokračovalo projednáním žalobcových námitek, soud považuje vydání protokolu o kontrole za okamžik, kdy správní se správní orgán prvního stupně dozvěděl o předmětném deliktním jednání žalobce. Od jeho vydání tedy běžela subjektivní jednoroční lhůta k zahájení řízení o předmětném přestupku. Dle soudu tedy k zániku odpovědnosti za přestupek, kterým shledal správní orgán žalobce vinným ve výroku I. prvostupňového rozhodnutí v důsledku běhu času nedošlo. K zániku odpovědnosti za přestupky nedošlo ani v případě ostatních přestupků, které byly žalobci kladeny za vinu.

81. Dále se soud zabýval otázkou přezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Na tomto místě musí soud poznamenat, že v předmětné věci již jednou rozhodoval, a to rozsudkem ze dne 23. 9. 2021, č. j. 15 A 212/2018-125. V tomto rozsudku dospěl k závěru, že ustanovení čl. 5.1.4. věta první ČSN 69 0010-5.2 zakotvuje, že ochranné zařízení musí sepnout po dosažení nejvyššího pracovního přetlaku nádoby, ale že z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů není seznatelné, jaký tento nejvyšší pracovní přetlak v daném případě ke dni 13. 8. 2015 byl, a že byl jiný než 1,9 MPa. V této skutečnosti spatřoval soud nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí. Dále soud v uvedeném rozhodnutí dospěl k závěru, že existuje rozpor mezi výrokiem o přestupku, kterým bylo žalobci kladeno za vinu, že nejpozději do dne 13. 8. 2015 nevyhodnotil riziko vzniku kmitání – klepání tzv. chatteringu a odůvodněním rozhodnutí. Zatímco dle soudu z výroku vyplývalo, že žalobce uvedené riziko do dne 13. 8. 2015 nikdy nevyhodnotil, z odůvodnění vyplývalo, že v roce 1984 k vyhodnocení tohoto rizika došlo, ale správní orgány shledávaly ke dni 13. 8. 2015 toto vyhodnocení za nedostatečné. V tomto rozporu shledával soud vadu řízení spočívající v nesrozumitelnosti rozhodnutí.
82. Proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 23. 9. 2021, č. j. 15 A 212/2018-125, podal žalovaný včasnou kasační stížnost, o které bylo rozhodnuto rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2023, č. j. 6 As 312/2021-38.
83. Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku konstatoval: *„Nejvyšší správní soud se neztotožnil se závěrem krajského soudu, že v rozhodnutích správních orgánů není obsaženo žádné odůvodnění závěru, že nastavení vypínací hodnoty na manometru na vypínací hodnotu tlaku 1,9 MPa bylo chybné a že bylo nutné se výslovně zabývat konkrétní hodnotou nejvyššího pracovního přetlaku, resp. že byl jiný než 1,9 MPa.“*
84. Již správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí vysvětlil, že hodnota podle čl. 5.1.4 ČSN 69 0010-5.2 je normovou hodnotou, která vyjadřuje technický požadavek, jemuž měla žalobkyně přizpůsobit nastavení blokovací hodnoty tlaku; nejde o přesnou hodnotu tlaku, na kterou má být kontaktní manometr nastaven (str. 68 rozhodnutí správního orgánu I. stupně). Dále je v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu uvedeno, že kontaktní manometr měl funkci omezovače, který však při havárii nezareagoval, i když byl funkční. *„Kontaktní manometr byl nastaven na tlak 1,9 MPa, při kterém měl uzavřít topení vařáku na přívodu prací vody. Pojistné ventily byly přitom nastaveny na otevírací tlak 1,86 MPa, což odpovídá tlakovým ztrátám v potrubí a rozdílu měřené tlakové difference propylenové kolony DA-406 (60-90 kPa) a statické výšky propylenových par (cca 30 kPa) v přívodním potrubí pod pojistné ventily. V den havárie se však průtok kolonou zastavil a obě tlakové ztráty se snížily na nulovou hodnotu. Z tohoto důvodu tlak ve spodku kolony nedosáhl aktivační hodnoty 1,91 MPa pro spuštění kontaktního manometru a pod pojistnými ventily dosáhl aktivační hodnoty 1,86 MPa. Z výše uvedeného kontrolního zjištění tedy vyplývá, že kontaktní manometr nesplňoval požadavky na blokování nebo jištění propylenové kolony podle ustanovení čl. 5.1.4 věta první ČSN 69 0010-5.2, tedy požadavky normové hodnoty.“* Tyto části odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

svém rozsudku citoval i krajský soud.

85. *Stěžovatel pak ve svém rozhodnutí zdůraznil, že manometr nebyl správně nastaven tak, aby řádně plnil svou funkci omezovače. Jestliže došlo k dosažení aktivační hodnoty pod ventily bez dosažení aktivační hodnoty u manometru, je zjevné, že manometr byl nesprávně nastaven, neboť se nespustil nejpozději současně s pojistnými ventily. (str. 17 rozhodnutí stěžovatele). „Nastavení manometru právě specificky na výši 1,9 MPa ve spodní části kolony se ve svém důsledku odrazilo v tom, že se dne 13. 8. 2015 nejdříve spustilo bezpečnostní zařízení (otevřely se pojistné ventily), které zapíná při jiné (nižší) výši tlaku na jiném místě, než které zohledňuje manometr. Bezpečnostní systém jakožto ochrana proti překročení maximálních přípustných provozních limitů se tak spustil dříve než regulační zařízení, které má udržovat stav během normálního provozu v maximálních/minimálních dovolených provozních limitech.“*
86. *Podle Nejvyššího správního soudu z uvedeného plyne, že „nejvyšším pracovním přetlakem“ určujícím pro nastavení manometru ve funkci omezovače podle citovaného ustanovení ČSN je v posuzovaném případě třeba rozumět tlak nepřekračující hodnotu pojistných ventilů. Za zcela srozumitelný považuje Nejvyšší správní soud požadavek takového nastavení regulačního zařízení (manometru ve funkci omezovače), aby reagovalo dříve než bezpečnostní systém (pojistné ventily).*
87. *Nejvyšší správní soud tak shledal, že z odůvodnění rozhodnutí stěžovatele (obzvlášť ve spojení s rozhodnutím správního orgánu I. stupně) dostatečně jasně vyplývá, že uvedené ustanovení čl. 5.1.4. věty první normy ČSN 69 0010-5.2 stanovuje technický požadavek na funkčnost zařízení; zařízení má být nastaveno tak, aby splňovalo určitou funkci (při dosažení nejvyššího pracovního přetlaku vyloučení další dodávání pracovní látky s tlakem vyšším). Jestliže bylo zjištěno, že manometr nebyl nastaven tak, aby tuto funkci splňoval, pak nebyl splněn technický požadavek na funkčnost zařízení normou ČSN stanovený.*
88. *Závěr správních orgánů, že po žalobkyni bylo možné požadovat jiné nastavení regulačního zařízení, je dle Nejvyššího správního soudu srozumitelně a konsekventně odůvodněn, a je tedy přezkoumatelný. Výtka krajského soudu, že z rozhodnutí žalovaného nevyplývá, jaké mělo být nastavení manometru ke dni 13. 8. 2015, proto není důvodná.*
89. *Nejvyšší správní soud přistoupil k přezkumu na základě druhé stížní námitky týkající se porušení povinnosti dle výroku X rozhodnutí správního orgánu I. stupně.*
90. *Podle § 102 odst. 3 zákoníku práce platí, že zaměstnavatel je povinen soustavně vyhledávat nebezpečné činitele a procesy pracovního prostředí a pracovních podmínek, zjišťovat jejich příčiny a zdroje. Na základě tohoto zjištění vyhledávat a hodnotit rizika a přijímat opatření k jejich odstranění a provádět taková opatření, aby v důsledku příznivějších pracovních podmínek a úrovně rozhodujících faktorů práce dosud zařazené podle zvláštního právního předpisu jako rizikové mohly být zařazeny do kategorie nižší. K tomu je povinen pravidelně kontrolovat úroveň bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, zejména stav výrobních a pracovních prostředků a vybavení pracovišť a úroveň rizikových faktorů pracovních podmínek, a dodržovat metody a způsob zjištění a hodnocení rizikových faktorů podle zvláštního právního předpisu.*
91. *Smyslem citovaného ustanovení je prevence rizik na pracovišti. Vyhledávání nebezpečných činitelů a procesů a hodnocení rizik zaměstnavatelem slouží jako základní zdroj informací pro rozhodovací procesy při zajišťování bezpečnosti a ochrany zdraví při práci. Jazykovým výkladem (s ohledem na výraz „soustavně“ a použitý nedokonavý vid sloves) i výkladem zohledňujícím účel stanovené povinnosti nutno dojít k dílčímu závěru, že uvedená povinnost má být zaměstnavatelem vykonávána kontinuálně, pravidelně či opětovně, a to v závislosti na konkrétních poměrech a podmínkách zaměstnavatele, charakteru provozu či vykonávané činnosti, resp. pracovního prostředí a jejich rizikovosti. Porušení povinnosti dle § 102 odst. 3 Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.*

zákoníku práce je s ohledem na dikci ustanovení trvajícím deliktem.

92. *Podle výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně (výrok X) po úpravě provedené rozhodnutím stěžovatele žalobkyně nedodržela povinnost stanovenou v § 102 odst. 3 zákoníku práce tím, že na pracovišti nejpozději do dne 13. 8. 2015 nevyhodnotila riziko vzniku kmitání – klepání (tzv. chatteringu) pojistných ventilů tlakové nádoby stabilní – propylenové kolony.*
93. *V odůvodnění rozhodnutí správní orgán I. stupně v návaznosti na vyjádření žalobkyně, že riziko vzniku kmitání pojistných ventilů bylo rizikem nepředvídatelným, uvedl, že riziko kmitání pojistných ventilů je v odborné literatuře jevem popsáním, a tedy v okruhu odborné veřejnosti jevem předvídatelným, nadto žalobkyně se s rizikem vibrací již v minulosti setkala a z tohoto důvodu v roce 1984 provedla technologickou změnu. Žalobkyně proto nepochybně měla povinnost riziko kmitání pojistných ventilů vyhodnocovat ve smyslu § 102 odst. 3 zákoníku práce. Správní orgán I. stupně dále zdůraznil, že žalobkyni není kladeno za vinu, že povinnost podle § 102 odst. 3 zákoníku práce na svém pracovišti neplnila vůbec, nýbrž že tuto povinnost na svém pracovišti nejpozději do 13. 8. 2015 neplnila v souvislosti s hodnocením rizika klepání pojistných ventilů. Riziku chatteringu pojistných ventilů nevěnovala žalobkyně náležitou pozornost, což v důsledku vedlo dne 13. 8. 2015 na pracovišti k havárii a přímému ohrožení života a zdraví zaměstnanců.*
94. *Stěžovatel v odůvodnění svého rozhodnutí (str. 18) k uvedené skutečnosti uvedl: „To, že se účastník řízení jednou možnou příčinou vzniku rizika chatteringu (dimenzí potrubí) v roce 1984 zabýval a hodnotil, účastníka řízení nezavazuje povinnosti ve smyslu ust. § 102 odst. 3 zákoníku práce soustavně vyhledávat rizika, a to i když je účastník řízení trestán za své protiprávní jednání právě ke dni 13. 8. 2015, ke kterémužto datu se tímto rizikem nezabýval (ne tedy za celou dobu provozu etylenové jednotky), jak je uvedeno ve výroku X. rozhodnutí oblastního inspektorátu práce.“*
95. *Jak již bylo uvedeno výše, povinnost dle § 102 odst. 3 zákoníku práce vyžaduje kontinuální, pravidelný či opětovný výkon a její porušení je trvajícím deliktem. V rozhodnutí, jímž je osoba shledána vinnou trvajícím deliktem, je obvykle třeba vymezit časové období trvání takového deliktu, a to zpravidla datem počátku a konce. Účelem požadavku na toto vymezení z hlediska časového ohraničení deliktního jednání je zejména to, aby skutek nemohl být zaměněn s jiným, v případě ukončení též pro posouzení případného následného zániku odpovědnosti.*
96. *Krajský soud shledal rozpor výroku a odůvodnění rozhodnutí stěžovatele, který zapříčinil nesrozumitelnost rozhodnutí. Dle krajského soudu formulace výroku prvostupňového rozhodnutí klade žalobkyni za vinu, že nikdy až do 13. 8. 2015 neprovedla vyhodnocení rizika chatteringu, z odůvodnění rozhodnutí však vyplývá, že v minulosti k určitému vyhodnocení tohoto jevu došlo, ačkoli to nebylo dle správního orgánu dostatečné. Dle krajského soudu formulace výroku neodpovídá obsahu odůvodnění rozhodnutí. Stěžovatel pak dle krajského soudu v odůvodnění svého rozhodnutí významově posunul období, v rámci kterého bylo žalobkyni vytýkáno nehodnocení rizika chatteringu, aniž změnil výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Z důvodu rozporu mezi výrokem rozhodnutí, v němž bylo žalobkyni kladeno za vinu, že nikdy až do 13. 8. 2015 nedošlo k vyhodnocení rizika chatteringu, a odůvodněními správních rozhodnutí, z nichž vyplývalo, že v roce 1984 k vyhodnocení tohoto rizika došlo, krajský soud vyhodnotil napadené rozhodnutí v této části jako nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost.*
97. *Nejvyšší správní soud na rozdíl od krajského soudu neshledal nesrozumitelnost, která by odůvodňovala zrušení rozhodnutí stěžovatele. Vycházel přitom z konstantní judikatury, jež zdůrazňuje, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost má přijít na řadu tehdy, jestliže rozhodnutí skutečně nelze přezkoumat, neboť nelze zjistit obsah rozhodnutí nebo jeho*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

důvody (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS).

98. *Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že z rozhodnutí správních orgánů vymezení časového trvání porušování povinnosti stanovené v § 102 odst. 3 zákoníku práce vyplývá pro daný případ dostatečně. Konec tohoto porušování, za něž je ukládána sankce, je jednoznačně vymezen datem 13. 8. 2015 („nejpozději do dne 13. 8. 2015“). Je pravda, že počátek časového úseku není explicitně stanoven. S ohledem na účel nezaměnitelné identifikace skutku však není absence výslovného označení zjištěného počátku protiprávního jednání vadou, pro kterou by mělo být rozhodnutí zrušeno. Ve vztahu k zákazu dvojího trestání je rozhodnutím „pokryto“ celé období do data, které je v něm stanoveno jako konec protiprávního jednání, tedy 13. 8. 2015. Otázka zániku odpovědnosti pak v projednávané věci není relevantní.*
99. *Z rozhodnutí správních orgánů také dle Nejvyššího správního soudu dostatečně srozumitelně vyplývá závěr, že žalobkyně porušovala povinnost stanovenou v § 102 odst. 3 zákoníku práce soustavně a dlouhodobě. Skutečnost, že žalobkyně za dobu provozu jednotky jednou(!), navíc v roce 1984, tedy více než 30 let před rozhodným datem, určité riziko vyhodnotila, nemůže tento závěr sama o sobě zvrátit, ani s ním není v rozporu. Tím spíše s ohledem na povahu dotčeného provozu.*
100. *S argumentací, na níž stěžovatel postavil obhajobu přezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů, se proto Nejvyšší správní soud neztotožnil. Za první, § 102 odst. 3 zákoníku práce předpokládá soustavné plnění uložené povinnosti, za druhé tato argumentace ani neodpovídá formulaci výroků a odůvodnění rozhodnutí stěžovatele a správního orgánu prvního stupně. Rozhodnutí správních orgánů však Nejvyšší správní soud posoudil v podobě, v jaké byla vydána, přičemž v pasáži odůvodnění rozhodnutí stěžovatele (str. 18), kterou citoval krajský soud, neshledal tak závažný nesoulad s výrokem rozhodnutí, který by měl odůvodnit zrušení stěžovatelova rozhodnutí.“*
101. *V souladu s ustanovením § 110 odst. 4 s. ř. s. je Krajský soud v Ústí nad Labem vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.*
102. *Před vypořádáním jednotlivých námitek žalobce soud považuje za nutné zdůraznit, že v souladu s § 112 odst. 1 větou druhou je nutné odpovědnost za přestupky, které byly dle právních předpisů platných v době spáchání jinými správními delikty, posuzovat dle dosavadních předpisů, pokud nová úprava není pro pachatele příznivější. V daném případě posuzované delikty byly dle úpravy platné v době spáchání jinými správními delikty, u kterých platila pro pachatele objektivní odpovědnost bez ohledu na zavinění s možností librace za splnění podmínek uvedených v § 36 odst. 3 zákona o inspekci práce, kde bylo uvedeno, že právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila. Obdobná konstrukce platí i v případě právní úpravy obsažené v zákoně o přestupcích, kdy platí objektivní odpovědnost právnické osoby za přestupek s tím, že zproštění odpovědnosti právnické osoby za přestupek je upraveno v § 21 zákona o přestupcích, kde je uvedeno v odstavci 1, že právnická osoba za přestupek neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránila. Nemožnost právnické osoby zprostit se odpovědnosti za přestupek je pak rozšířena v § 21 odst. 2 zákona o přestupcích o případy, kdy nebyla vykonávána povinná nebo potřebná kontrola nad fyzickou osobou, která se za účelem posuzování odpovědnosti právnické osoby za přestupek považuje za osobu, jejíž jednání je přičitatelné právnické osobě, nebo nebyla učiněna nezbytná opatření k zamezení nebo odvrácení přestupku. Vzhledem k tomuto omezení*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

možnosti zproštění odpovědnosti za přešůpek nepovažuje soud novou úpravu obsaženou v zákoně o přešůpcích za pro žalobce výhodnější.

103. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že správní orgány musely pouze prokázat, že k jednání naplňující skutkovou podstatu přešůpku došlo a v takovém případě pak bylo na žalobci, aby prokázal naplnění liberačního důvodu. Soud tedy na tomto místě zdůrazňuje, že právě touto optikou budou posuzovány námitky žalobce.
104. Dále soud podotýká, že v případě posouzení námitek, které nebyly dotčeny předchozím zrušujícím rozhodnutím Nejvyššího správního soudu neshledal žádný důvod k odchýlení se od svého původního hodnocení těchto námitek obsaženého v rozsudku ze dne 23. 9. 2021, č. j. 15 A 212/2018-125.
105. Dle výroku I. prvostupňového rozhodnutí po úpravě provedené žalobou napadeným rozhodnutím bylo žalobci kladeno za vinu, že neplnil povinnosti podle ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) nařízení vlády č. 406/2004 Sb. tím, že v průběhu kontroly správního orgánu prvního stupně vedené pod sp. zn. 17-2015-2396 a provedené v období od 24. 8. 2015 do 13. 7. 2016, na pracovišti žalobce, prostřednictvím předložené písemné dokumentace o ochraně před výbuchem – „Pravidla o zajištění ochrany před výbuchem při provozu výrobního zařízení v prostoru s nebezpečím výbuchu“ ze dne 10. 1. 2008 schváleného ředitelem Závodu chemických výrob pro společnost UNIPETROL RPA, s. r. o., ve které nebyla provedena od jejího vydání žádná změna a která neobsahuje ani odkaz na jiný dokument, neprokázal, že nejpozději do 13. 8. 2015 provedl posouzení rizika výbuchu podle § 3 odst. 1 písm. b) nařízení vlády č. 406/2004 Sb. se zřetelem na pravděpodobnost výskytu zdroje iniciace, kterým je hořící plamen v kotli a horké povrchy v kotelně (objekt 8635).
106. K uvedenému výroku žalobce namítal, že § 6 odst. 1 písm. a) nařízení vlády č. 406/2004 Sb. neobsahuje povinnost prokázat posouzení rizika výbuchu prostřednictvím písemné dokumentace. V § 6 odst. 1 písm. a) nařízení vlády je stanoveno, že písemná dokumentace o ochraně před výbuchem se zpracovává v návaznosti na výsledky posuzování rizika výbuchu podle § 3. Touto dokumentací se prokazuje vždy provedení identifikace nebezpečí a specifikace ohrožení a posouzení rizika výbuchu. Z citovaného ustanovení dle soudu jednoznačně vyplývá povinnost zaměstnavatele mít zpracovanou dokumentaci o ochraně před výbuchem v písemné podobě. Jinak než touto písemnou dokumentací pak dle uvedeného ustanovení nelze prokázat provedení identifikace nebezpečí a specifikace ohrožení a posouzení rizika výbuchu. Pokud žalobce neměl zpracovanou uvedenou dokumentaci se zřetelem na pravděpodobnost výskytu zdroje iniciace, kterým je hořící plamen v kotli a horké povrchy v kotelně (objekt 8635), nebyl schopen posouzení těchto zdrojů iniciace prokázat a porušil výše uvedené ustanovení nařízení vlády č. 406/2004 Sb. Tuto námitku soud vyhodnotil jako nedůvodnou.
107. Dále žalobce namítal, že dokumentace o ochraně před výbuchem nemusí být tvořena pouze jedním dokumentem, ale může být tvořena i více dokumenty. Konkrétně uváděl, že v daném případě je kromě Pravidel o zajištění ochrany před výbuchem při provozu výrobního zařízení v prostoru s nebezpečím výbuchu ze dne 10. 1. 2008 tvořena i požární řád a havarijní plánem. Správní orgán prvního stupně požární plán a havarijní řád posoudil a dospěl k závěru, že s ohledem na neexistenci odkazů nelze bez dalšího tyto doklady považovat za součást dokumentace o ochraně před výbuchem. Tento závěr revidoval žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí, kdy se obsahem požárního řádu a havarijního plánu zabýval. Tím odstranil nedostatek v postupu prvostupňového orgánu.
108. K námitce žalobce že k posouzení hořícího plamene v kotli a horkých površích v kotelně Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(objekt 8635) jako zdroje iniciace došlo právě s ohledem na obsah požárního řádu a havarijního plánu, soud konstatuje, že se ztotožnil se závěrem žalovaného, že horké povrchy parních kotlů BF 1201 A a BF 1201 B jsou sice zmiňovány v uvedených dokumentech, ovšem tyto zmínky nedosahují kvalit požadovaných právními předpisy pro posouzení zdrojů iniciace v rámci dokumentace o ochraně před výbuchem, a to zejména pro přílišnou obecnost předmětných zmínek, přičemž otázka pravděpodobnosti výskytu zdroje iniciace nebyla v uvedených dokumentech ve vztahu k uvedeným zdrojům posuzována vůbec. Nadto musí soud zdůraznit, že ani v požární dokumentaci ani v havarijním plánu není jako zdroj iniciace vůbec zmíněn plamen výše uvedených kotlů. Oddělování posouzení horkých povrchů kotlů a samotných plamenů nepovažuje soud za přepjatý formalismus, když může docházet k podstatným rozdílům ve výši teplot plamene a horkých povrchů kotlů a na druhou stranu povrchy kotlů mohou dosahovat vysokých teplot ještě poměrně dlouhou dobu po zhasnutí plamenů v kotlech. I tuto námitku tedy soud vyhodnotil jako nedůvodnou.

109. K námitkám týkajícím se preventivních opatření soud konstatuje, že řízení ohledně skutku spočívajícího v nepřijetí preventivních opatření bylo žalobou napadeným rozhodnutím zastaveno, a proto považuje za nadbytečné se těmito námitkami zabývat.
110. K námitkám týkajícím se hodnocení výpovědí svědků soud uvádí, že žalobce jejich výpověďmi hodlal prokázat, že dokumentace o ochraně před výbuchem je tvořena vícero dokumenty. Tuto skutečnost žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí připustil a obsah požárního řádu a havarijního plánu ve vztahu k posuzování výskytu zdroje iniciace, kterým je hořící plamen v kotli a horké povrchy v kotelně (objekt 8635), posoudil. K poukazu na obecnost vyjádření jednotlivých svědků soud poukazuje na skutečnost, že výsledky svědků byly vedeny v souladu se zákonem za přítomnosti právního zástupce žalobce, a pokud se zástupce žalobce domníval, že vyjádření svědků je příliš obecné a svědci mohou svou výpověď konkretizovat, mohl se na svědky obrátit s doplňujícími dotazy. Výpovědi svědků pak, tak jak byly poskytnuty, byly dle soudu správnými orgány řádně vyhodnoceny.
111. K námitce žalobce, že předchozí kontrola bezpečnosti a ochrany zdraví při práci v roce 2014 vady dokumentace o ochraně proti výbuchu neodhalila, soud konstatuje následující. Skutečnost, že předešlá kontrola nekonstatovala existenci vad určité bezpečnostní dokumentace, neznamená, že by při následných kontrolách již nikdy nemohla být na základě nového skutkového zjištění konstatována vada předmětné dokumentace. Žalobce netvrdil, že by již v minulosti bylo předmětem kontroly posouzení rizika výbuchu se zřetelem na pravděpodobnost výskytu zdroje iniciace, kterým je hořící plamen v kotli a horké povrchy v kotelně (objekt 8635). V situaci, kdy právní předpis ukládá povinnost prokázat posouzení rizika výbuchu prostřednictvím písemné dokumentace, nemůže žalobce úspěšně uplatnit námitku rozporu s principem právní jistoty s poukazem na skutečnost, že při předchozí kontrolě nebylo nesplnění této zákonné povinnosti odhaleno. Ani tuto námitku tedy soud nevyhodnotil jako důvodnou.
112. Dle výroku II. prvostupňového rozhodnutí bylo žalobci kladeno za vinu, že svým zaměstnancům na pracovišti na adrese: Záluží 1, 436 70 Litvínov, nejpozději do 13. 8. 2015, podle potřeb jimi vykonávané práce nezajistil dostatečné a přiměřené informace a pokyny o bezpečnosti a ochraně zdraví při práci podle zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, (dále jen „zákoník práce“) a podle zvláštních právních předpisů, zejména formou seznámení s riziky, výsledky vyhodnocení rizik vyplývajících z poruchových stavů při běžném, ustáleném provozu a při řízení technologie jednotky propylenového okruhu nacházející se na tomto pracovišti. Konkrétně účastník řízení svým zaměstnancům nezajistil informace a pokyny o Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

tom, které úkony automaticky zajišťuje řídicí systém, které úkony se provádějí ručně obsluhou a za jakých podmínek je možné bezpečně přejít z automatické regulace na ruční regulaci a jakým způsobem provádět bezpečné ruční řízení technologie až do přechodu na ustálený provozní stav. Dále žalobce svým zaměstnancům nezajistil informace a pokyny pro najíždění propylenového okruhu, řízení provozu, odstavování z provozu a pokyny pro řešení poruchových stavů na základě hodnocení rizik, a to konkrétně informace a pokyny pro regulaci tlaku v koloně DA-406, řízení výkonů topení ve vařácích kolony, pokyny pro manipulaci s regulačním ventilem na zásobníku refluxu FA 407, pokyny pro obnovení kondenzace po výpadku chladicí vody a pokyny pro manipulaci a řízení provozu v situaci po otevření pojistných ventilů SV 04-253-1-4, v důsledku čehož nedodržel povinnost stanovenou v ustanovení § 103 odst. 1 písm. f) zákoníku práce.

113. Dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. f) zákoníku práce je zaměstnavatel povinen zajistit zaměstnancům, zejména zaměstnancům v pracovním poměru na dobu určitou, zaměstnancům agentury práce dočasně přiděleným k výkonu práce k jinému zaměstnavateli, mladistvým zaměstnancům, podle potřeb vykonávané práce dostatečné a přiměřené informace a pokyny o bezpečnosti a ochraně zdraví při práci podle tohoto zákona a podle zvláštních právních předpisů, zejména formou seznámení s riziky, výsledky vyhodnocení rizik a s opatřeními na ochranu před působením těchto rizik, která se týkají jejich práce a pracoviště.
114. Žalobce trval na tom, že nemá povinnost poskytovat relevantní informace zaměstnancům v písemné podobě. V tomto směru však se správními orgány nebyl žalobce ve sporu, správní orgány netrvaly na tom, že musely být předmětné informace poskytovány v písemné podobě, ale trvaly pouze na tom, že je nutné doložit, že informace, které byly předmětem sporu, byly zaměstnancům předány. Předmětem sporu tedy nebylo, že by vedoucí pracovníci obecně neposkytovali zaměstnancům bezpečnostní pokyny, ale to, zda konkrétní pokyny vyjmenované ve výroku rozhodnutí byly nejpozději ke dni mimořádné události zaměstnancům žalobce předány. Žalobce předmětné pokyny neměl zpracovány v písemné podobě a ani neevidoval v písemné podobě jejich ústní předání konkrétním zaměstnancům. Za takové situace se však žalobce dostal do krajně tíživé situace ohledně unesení důkazního břemene ve vztahu k prokázání předání konkrétních bezpečnostních pokynů. Správní orgány nikterak nerozporovaly, že žalobce disponuje pracovníky s odpovídajícím vzděláním, dlouholetými zkušenostmi a hlubokými znalostmi, ovšem zásadní otázkou v daném řízení bylo, zda žalobce může prokázat, že jim byly poskytnuty informace uvedené ve výroku rozhodnutí o přestupku. To se však žalobci ani prostřednictvím svědeckých výpovědí nepodařilo. Svědci sice uváděli, že jsou zaměstnancům poskytovány v ústní podobě kromě technologických pokynů i pokyny týkající se bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, ale nijak tyto pokyny nekonkretizovali. K námitce týkající se obecnosti výpovědi svědků soud opět musí konstatovat, že jejich výsledky byly prováděny v souladu s platnou právní úpravou za přítomnosti právního zástupce žalobce a ten mohl klást doplňující otázky. K problematice havarijních karet pak soud podotýká, že žalobce opět nijak neprokázal, kdo a v jakém rozsahu byl s jejich obsahem seznámen. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že i námitky týkající tohoto výroku o přestupku žalobce jsou nedůvodné.
115. Dle výroku III. prvostupňového rozhodnutí bylo žalobci kladeno za vinu, že neplnil povinnost stanovenou v ustanovení § 3 odst. 1 písm. n) nařízení vlády, kterým se stanoví bližší požadavky na bezpečný provoz a používání strojů, technických zařízení, přístrojů a náradí, (dále jen „nařízení vlády č. 378/2001 Sb.“), tím, že na jeho pracovišti na adrese: Záluží 1, 436 70 Litvínov, nebyly nejpozději do 13. 8. 2015 u tlakové nádoby stabilní – propylenové

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

kolony DA-406, od výrobce Královopolská strojírna Brno, v. č. 23740, r. v. 1977, výfukové trubky pojistných ventilů Sempell VSE5, označení SV 04-253-1, SV 04-253-2, SV 04-253-3 a SV 04-253-4, zachyceny podporami nebo závěsy tak, aby nedocházelo k namáhání pojistných ventilů reakcí při odfuku, jak je stanoveno v čl. 6.4 ČSN 69 0010-5-2, čl. 3.2.1.12 ČSN 13 4309-2 a v části A. čl. A.8 přílohy ČSN 13 4309-2 a v čl. 8.2.1.2. ČSN EN 764-7, přičemž u pojistných ventilů SV 04-253-1 a SV 04-253-2 byla pouze dělená příčná vzpěra ve středu sešroubovaná z úhelníku 100 x 100 mm mezi vstupním a výstupním potrubím přivařená k potrubí v místě za uzavíracími ventily a u pojistných ventilů SV 04-253-3 a SV 04-253-4 byla přišroubovanou do nosných prvků potrubního mostu, čímž žalobce nezajistil upevnění, ukotvení nebo zajištění zařízení nebo jeho části vhodným způsobem, který je nutný pro bezpečný provoz a používání výše uvedeného zařízení.

116. V § 3 odst. 1 písm. n) nařízení vlády č. 378/2001 Sb. je uvedeno, že minimálními požadavky na bezpečný provoz a používání zařízení v závislosti na příslušném riziku vytvářeném daným zařízením je upevnění, ukotvení nebo zajištění zařízení nebo jeho části vhodným způsobem, je-li to nutné pro bezpečný provoz a používání. Podle čl. 6.4 věta druhá a třetí ČSN 69 0010-5.2 musí být výfuková trubka zachycena podporami nebo závěsy, aby nenamáhala pojistný ventil, a reakce z výfukové trubky nesmějí být přenášeny na pojistný ventil. Podle čl. 3.2.1.12 ČSN 13 4309-2 musí tělesa pojistných ventilů umožňovat jejich upevnění pro zachycení reakce sil vznikajících při odfukování, jestliže připojovací hrdla toto zatížení nesnesou. Podle čl. A 8 přílohy ČSN 13 4309-2 nesmí přírodní a výfukové potrubí přenést na pojistný ventil nepřipustné síly.
117. K poukazu žalobce, že pojistné ventily byly uchyceny v souladu s původním projektem a dodatečnými konstrukčními změnami provedenými v roce 1984, soud konstatuje shodně se správními orgány, že tato okolnost nemůže vyloučit objektivní odpovědnost žalobce za porušení § 3 odst. 1 písm. n) nařízení vlády č. 378/2001 Sb. Soud zdůrazňuje, že žalobce ve svých vlastních interních předpisech (vnitřní předpis N 11 021 Bezpečnostní pojistná zařízení proti nadměrnému talku, čl. 4 ve spojení s čl. 11) má zakotven odkaz na výše citované normy. Přichycení pojistných ventilů však těmto normám neodpovídalo. Za této situace správní orgány zcela přiléhavě argumentovaly ustanovením § 102 odst. 5 písm. e) zákoníku práce, kde je uvedeno, že při přijímání a provádění technických, organizačních a jiných opatření k prevenci rizik je zaměstnavatel povinen vycházet ze všeobecných preventivních zásad, kterými se rozumí nahrazování nebezpečných technologií, výrobních a pracovních prostředků, surovin a materiálů méně nebezpečnými nebo méně rizikovými, v souladu s vývojem nejnovějších poznatků vědy a techniky.
118. Z výše uvedeného jednoznačně vyplývá, že žalobce si byl vědom, že existují nové normy upravující přichycení pojistných ventilů, a dokonce tyto normy zahrnul do svých interních předpisů. Za této situace bylo v souladu s § 102 odst. 5 písm. e) zákoníku práce povinností žalobce uvést technické řešení přichycení pojistných ventilů do souladu s požadavky bezpečnostních norem, a to i za situace, že dosavadní řešení bylo v souladu s původní projektovou dokumentací. Při prevenci ohrožení života a zdraví zaměstnanců musí zaměstnavatel postupovat v souladu s vývojem nejnovějších poznatků vědy a techniky. Dle soudu správní orgány dospěly zcela v souladu s platnou právní úpravou a zjištěným skutkovým stavem k závěru, že žalobce se jednáním specifikovaným ve výroku III. prvostupňového rozhodnutí dopustil porušení § 3 písm. n) nařízení vlády č. 378/2001 Sb., a tedy i v rozhodnutí vymezeného přestupku. Námitky žalobce soud vyhodnotil jako nedůvodné.
119. K poukazům žalobce na vady znaleckého posudku FBI VŠB a nesprávné hodnocení rozporů Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

ve znaleckých posudcích ze strany správních orgánů soud pro úplnost uvádí, že vady vytýkané žalobcem jsou specifikovány ve zcela obecné rovině a vztahují se výlučně k otázce vzniku mimořádné události či účinnosti preventivních opatření. Otázka vzniku mimořádné události ani otázka účinnosti preventivních opatření však po změnách provedených žalobou napadeným rozhodnutím nebyly předmětem daného řízení. S ohledem na obecnost poukazů žalobce na nesprávnosti daného znaleckého posudku a na vady jeho vyhodnocení ze strany správních orgánů se pak soud těmito námitkami nemohl blíže zabývat.

120. Ve výroku IX. prvostupňového rozhodnutí bylo žalobci kladeno za vinu, že nejméně dne 13. 8. 2015, bylo ochranné zařízení – kontaktní manometr 1PHH04253, umístěné ve spodku tlakové nádoby stabilní – propylenové kolony DA-406 vytápěné vařáky EA-424 A/B (výrobce Královopolská strojírna Brno, v. č. 23740, r. v. 1977), které má při přetlaku uzavírat topení vařáku na přívodu prací vody, chybně nastaveno na vypínací hodnotu tlaku 1,9 MPa, protože nebyly zohledněny hodnoty tlakových ztrát a změny tlakové difference mezi spodkem a hlavou propylenové kolony, a z tohoto důvodu nesplňovalo technické požadavky na blokování a jištění propylenové kolony stanovené normovou hodnotou podle ustanovení čl. 5.1.4 ČSN 69 0010-5.2. Žalobce v podané žalobě mimo jiné namítal, že se správní orgány nezabývaly řádně otázkou, zda byl manometr nastaven na správnou hodnotu či nikoli.
121. Zde soud konstatuje, že, jak již výše uvedl, je vázán závěry obsaženými ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2023, č. j. 6 As 312/2021-38. Z výše citovaného rozsudku vyplývá, že správní orgány se řádně zabývaly otázkou, zda byl předmětný manometr nastaven správně či nikoli. Soud zde odkazuje na výše citované závěry Nejvyššího správního soudu obsažené v tomto rozsudku (viz odstavce č. 83-88 tohoto rozsudku). Nesprávnost nastavení daného manometru správní orgány spatřovaly ve skutečnosti, že byl nastaven na vyšší hodnotu než pojistné ventily a v důsledku toho nedošlo k jeho sepnutí dříve, než sepnuly tyto pojistné ventily VSE. Manometr ve funkci omezovače měl reagovat dříve než bezpečnostní systém tvořený pojistnými ventily VSE. Nebylo tedy nutné, aby se správní orgány zabývaly otázkou, na jakou konkrétní hodnotu měl být předmětný regulační manometr nastaven. Z uvedeného dle soudu jednoznačně vyplývá, že závěr správních orgánů, že vypínací ventil měl nejméně dne 13. 8. 2015 chybně nastavenou vypínací hodnotu tlaku, která měla být jiná než nastavených 1,9 MPa, byl dostatečně odůvodněný a souladný se zjištěným skutkovým stavem.
122. S ohledem na objektivní odpovědnost žalobce za předmětný přestupek pak bylo na žalobci, aby prokázal, že vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránil. V tomto směru nemůže dle soudu obstát tvrzení žalobce, že nebyla zkoumána správnost nastavení předmětného manometru při standardním provozu zařízení, ale na základě naprosto nestandardní a ojedinělé situace, kdy došlo k narušení integrity zařízení a následné změně tlakových poměrů v zařízení. Z tohoto tvrzení nijak nevyplývá, že by žalobce vynaložil veškeré úsilí směřující ke správnému nastavení daného přístroje. Je nepochybné, že v podniku provozujícím chemickou výrobu musí být veškerá omezovací, regulační a pojistná zařízení nastavena tak, aby zajistila nejen bezpečný provoz zařízení při standardních podmínkách výroby, ale zajistila také bezpečnost provozu v případě, že dojde k nestandardní situaci.
123. Dle soudu nemůže vést k zbavení odpovědnosti ani tvrzení žalobce, že předmětný manometr s primárně regulační funkcí byl v souladu s právními předpisy nastaven na hodnotu, která byla předepsána výrobcem. Toto tvrzení nijak nedokládá, že žalobce vynaložil veškeré úsilí k tomu, aby nedošlo ke spáchání předmětného přestupku na úseku bezpečnosti práce. Nic Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

mu totiž nebránilo, aby vyhodnotil případné tlakové poměry v celé soustavě i s ohledem na možný vznik nestandardních situací a nenastavil předmětný manometr tak, aby reagoval vždy dříve než pojistné ventily. Tvrzení, že nastavení na nižší hodnotu by znamenalo nesprávné fungování etylenové jednotky při vysokých venkovních teplotách, nemůže zbavit žalobce odpovědnosti za předmětný přestupek. Není totiž vyloučeno, aby byl předmětný manometr nastavován průběžně na různé hodnoty s ohledem na venkovní teplotní podmínky, případně není vyloučeno, aby v případě nemožnosti zajištění bezpečnosti zařízení při vysokých venkovních teplotách byla výroba na předmětné etylenové lince pozastavena. Vždy musí být prioritou maximální bezpečnost práce a provozu.

124. Tvrzení žalobce, že předmětný manometr byl na stejnou hodnotu nastaven více než 30 let nijak nedokládá, že jeho nastavení bylo správné, ale pouze to, že toto nastavení nebylo až do dne 13. 8. 2015 vystaveno podmínkám, ke kterým došlo při mimořádné události ze dne 13. 8. 2015, které prokázaly nesprávnost jeho nastavení.
125. K poukazu žalobce, že při mimořádné události nedosáhla hodnota tlaku vypínacího tlaku kontaktního manometru z důvodu úniku plynného propylenu a ztrátě integrity zařízení, soud konstatuje, že z obsahu správního spisu vyplývá, že ke ztrátě integrity zařízení došlo až po sepnutí bezpečnostních ventilů v důsledku chatteringu způsobeného provozem pojistných ventilů. Ztráta integrity zařízení tedy nemohla ovlivnit skutečnost, že kontaktní manometr 1PHH04253 měl sepnout dříve než pojistné ventily.
126. S ohledem na výše uvedené shledal soud námitky vztahující se k přestupku, kterým byl žalobce shledán vinným výrokem IX. prvostupňového rozhodnutí nedůvodnými.
127. Dále se soud zabýval námitkami žalobce vztahujícími se k přestupku, který mu byl kladen za vinu výrokem X. prvostupňového rozhodnutí. Dle výroku X. prvostupňového rozhodnutí po úpravě provedené žalobou napadeným rozhodnutím bylo žalobci kladeno za vinu, že nejpozději do dne 13. 8. 2015 nevyhodnotil riziko vzniku kmitání – klepání tzv. chatteringu pojistných ventilů Sempell VSE5, označení SV 04-253-1, SV 04-253/2, SV 04-253/3 a SV 04-253/4, tlakové nádoby stabilní – propylenové kolony DA-406 od výrobce Královopolská strojírna Brno, v. č. 23740, r. v. 1977, v důsledku čehož byli bezprostředně ohroženi na životě zaměstnanci žalobce.
128. Žalobce ve vztahu k uvedenému přestupku namítal, že tímto výrokem mu bylo kladeno za vinu, že nikdy až do 13. 8. 2015 nevyhodnotil riziko kmitání, ale z odůvodnění správních rozhodnutí vyplývá, že v roce 1984 k vyhodnocení tohoto rizika došlo a bylo na základě tohoto vyhodnocení přikročeno k úpravě zařízení spočívající ve výměně potrubí. Vyhodnocením i této námitky se zabýval Nejvyšší správní soud ve svém výše citovaném rozsudku ze dne 28. 2. 2023, č. j. 6 As 312/2021-38, jehož závěry je soud při svém rozhodování vázán (viz odstavce č. 89-100 tohoto rozsudku). Nejvyšší správní soud v rozporu, na který poukazoval žalobce, neshledal důvod ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, neboť doba trvání porušování povinnosti stanovené v § 102 odst. 3 zákoníku práce vyplývá z rozhodnutí správních orgánů pro daný případ dostatečně určitě. Tuto námitku tedy soud shledal jako nedůvodnou.
129. Dále soud vycházejí z výše citovaných závěrů Nejvyššího správního soudu, na které plně odkazuje, konstatuje, že ze znění § 102 odst. 3 zákoníku práce vyplývá, že vyhledávání nebezpečných činitelů a procesů a hodnocení rizik zaměstnavatelem slouží jako základní zdroj informací pro rozhodovací procesy při zajišťování bezpečnosti a ochrany zdraví při práci. Tato povinnost má být zaměstnavatelem vykonávána kontinuálně, pravidelně či opětovně, a to v závislosti na konkrétních poměrech a podmínkách zaměstnavatele, Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

charakteru provozu, pracoviště a jejich rizikovosti. Skutečnost, že žalobkyně za dobu provozu jednotky jednou, navíc v roce 1984, tedy více než 30 let před rozhodným datem, riziko chatteringu vyhodnotila, nemůže závěr o tom, že ke dni mimořádné události nebylo toto riziko řádně vyhodnocováno sama o sobě zvrátit, ani s ním není v rozporu. Tím spíše s ohledem na povahu dotčeného provozu.

130. K tvrzení žalobce, že riziko vzniku chatteringu pro něho bylo nepředvídatelné, soud konstatuje, že touto námitkou se zabývaly již správní orgány, které uvedly, že riziko kmitání pojistných ventilů je v odborné literatuře jevem popsáným, a tedy v okruhu odborné veřejnosti jevem předvídatelným. Nadto žalobkyně se s rizikem vibrací již v minulosti setkala a z tohoto důvodu v roce 1984 provedla technologickou změnu. Žalobkyně proto nepochybně měla povinnost riziko kmitání pojistných ventilů vyhodnocovat ve smyslu § 102 odst. 3 zákoníku práce. Správní orgán I. stupně dále zdůraznil, že žalobkyni není kladeno za vinu, že povinnost podle § 102 odst. 3 zákoníku práce na svém pracovišti neplnila vůbec, nýbrž že tuto povinnost na svém pracovišti nejpozději do 13. 8. 2015 neplnila v souvislosti s hodnocením rizika klepání pojistných ventilů. Riziku chatteringu pojistných ventilů nevěnovala žalobkyně náležitou pozornost, což v důsledku vedlo dne 13. 8. 2015 na pracovišti k havárii a přímému ohrožení života a zdraví zaměstnanců. S těmito závěry správních orgánů se soud plně ztotožnil, neboť žalobce v průběhu správního řízení neprokázal a ani netvrdil, že by se danou problematikou zabýval, ale pouze tvrdil, že s ohledem na úroveň technického vědění nemohl nebezpečí identifikovat. Z obsahu správního spisu však naopak vyplývá, že od vyhodnocení v roce 1984 se touto otázkou nijak nezabýval, přestože minimálně od roku 1984 věděl o existenci daného jevu.
131. K tvrzení žalobce, že nemohl provádět testování pojistných ventilů v reálném provozu a že vznik chatteringu závisí na celé řadě okolností, soud konstatuje, že žalobci nebylo kladeno k tíži, že předmětné riziko vyhodnotil nesprávně, ale to, že se jím (od roku 1984) až do mimořádné události ze dne 13. 8. 2015 nezabýval vůbec.
132. S ohledem na výše uvedené tedy soud rovněž námitky vztahující se k přestupku, který byl žalobci kladen za vinu výrokem X. prvostupňového rozhodnutí shledal jako nedůvodné.
133. K obecným poukazům žalobce na nesprávné vyhodnocení jednotlivých znaleckých posudků, které byly předloženy v rámci správního řízení, a údajné bezdůvodné upřednostňování ze strany správních orgánů pouze jednoho z nich, soud konstatuje, že samotným předmětem kontroly ze strany příslušných správních orgánů v dané věci nebylo zjištění příčin vzniku mimořádné události, ale výhradně posouzení dodržování předpisů týkajících se bezpečnosti práce v provozu žalobce. V tomto směru pak závěry uvedených posudků nebyly pro posouzení jednotlivých přestupků kladených žalobci za vinu zásadní. Proto se jimi ani jejich údajnými vadami vytýkanými žalobcem soud nezabýval, neboť uvedené skutečnosti se týkaly posouzení vzniku a průběhu mimořádné události a nebyly zásadní pro posouzení žalobních námitek vztahujících se k jednotlivým přestupkům kladeným žalobci za vinu.
134. Dále se soud zabýval námitkou týkající se výše uložené pokuty za spáchané přestupky. Žalobce ve své žalobní námitce namítal, že přestože došlo v rámci odvolacího řízení k zastavení řízení ohledně jednoho přestupku ze šesti a u dalších došlo k zastavení řízení ohledně některých dílčích skutků a současně odpadly některé přítěžující okolnosti, byla pokuta snížena pouze o 14 %. Na tomto místě musí soud zdůraznit, že při ukládání pokuty za společně projednávané přestupky se vychází z absorpčního principu, kdy se nesčítají pokuty za jednotlivé spáchané přestupky, ale vychází se z postihu, který je zákonem

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

stanovený pro nejprísneji stíhaný prestupok. Skutečnosť, že došlo ke spáchaní viacerých prestupkov sa pak prihliadá pri stanovení výše postihu v rámci rozmezí stanoveného zákonom pro nejprísneji stíhaný prestupok.

135. Správni orgány jako nejprísneji stíhaný prestupok vyhodnotily prestupok dle § 30 odst. 1 písm. f) zákona o inspekci práce, který spočíval v neposouzení rizika chatteringu, při němž dochází k rychlému otevírání a uzavírání pojistných ventilů a v důsledku toho nepřijetí příslušných opatření, které by vzniklým vibracím mohly zabránit. Při tom přihlíděly rovněž ke skutečnosti, že předmětné pojistné ventily jsou bezpečnostním systémem a představují základní ochranu proti překročení maximálních provozních limitů a mohou představovat poslední zabezpečovací zařízení, které může zabránit mimořádným událostem. Za spáchání přestupku dle § 30 odst. 1 písm. f) zákona o inspekci práce je možné dle § 30 odst. 2 písm. d) zákona o inspekci práce uložit pokutu až do výše 2 000 000 Kč. Správním orgánem prvního stupně byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 400 000 Kč. Žalovaný pak v důsledku zastavení řízení ohledně jednoho přestupku, některých dílčích skutků a zúžení rozsahu přitěžujících okolností snížil uloženou pokutu na částku 1 200 000 Kč.
136. Soud konstatuje, že není možné při poměrování snížení pokuty vycházet pouze z původní výše pokuty a ponížít ji o podíl, který by aritmeticky připadal na následně zastavené řízení o jednom z projednávaných prestupků. S ohledem na absorpční metodu aplikovanou v rámci správního trestání došlo v důsledku zastavení řízení o jednom přestupku, zastavení řízení ohledně některých dílčích skutků a snížení počtu přitěžujících okolností pouze ke zmenšení počtu okolností, které ovlivňovaly výši pokuty ukládané v rozsahu odpovídajícím nejprísneji trestanému přestupku. Ostatní přestupky zůstaly v rámci odvolacího řízení nedotčeny, a to včetně toho nejprísneji trestaného. U těchto prestupků byla ve čtyřech případech horní sazba pokuty ve výši 1 000 000 Kč a v jednom případě ve výši 2 000 000 Kč. Snížení uloženého trestu v důsledku změn provedených v rámci odvolacího řízení o částku odpovídající 10 % horní sazby nejprísneji trestaného přestupku soud za situace, kdy nově stanovená souhrnná pokuta za zbývajících pět prestupků odpovídá 70 % horní sazby nejprísneji trestaného přestupku, za který, kdyby byl spáchán samostatně, by mohla být uložena pokuta až do výše 2 000 000 Kč, soud považuje za zcela přiměřené, a to i s přihlídnutím k výši horní hranice pokuty, kterou by bylo možné uložit při samostatném spáchání zbývajících společně projednaných prestupků.
137. Dále žalobce namítal, že přitěžující okolnost spočívající v tom, že pokud by byly zaměstnancům poskytnuty řádně informace a pokyny o bezpečnosti a ochraně zdraví při práci, mohlo to vést k zabránění či snížení škodlivých následků havárie, je hodnocena dvakrát, neboť je již zahrnuta v samotné skutkové podstatě přestupku. Tuto námitku vyhodnotil soud jako nedůvodnou, neboť ve výroku II. prvostupňového rozhodnutí byl žalobce shledán vinným, že svým zaměstnancům na pracovišti na adrese: Záluží 1, 436 70 Litvínov, nejpozději do 13. 8. 2015, podle potřeb jimi vykonávané práce nezajistil dostatečné a přiměřené informace a pokyny o bezpečnosti a ochraně zdraví při práci podle zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, (dále jen „zákoník práce“) a podle zvláštních právních předpisů, zejména formou seznámení s riziky, výsledky vyhodnocení rizik vyplývajících z poruchových stavů při běžném, ustáleném provozu a při řízení technologie jednotky propylenového okruhu nacházející se na tomto pracovišti. V rámci uvedené skutkové podstaty tedy nebyl žádným způsobem hodnocen důsledek přestupkového jednání žalobce. Přitěžující okolnost pak spočívala právě v tom, že u žalobce došlo k mimořádné události a pokud by byli pracovníci řádně poučeni, existovala možnost jejímu zabránění či snížení jejích následků. Bez ohledu na zjišťování konkrétních důvodů vzniku mimořádné události

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

obecně platí, že řádně proškolení pracovníci jsou způsobilější k řešení krizových situací. Vzhledem ke skutečnosti, že u žalobce skutečně k mimořádné události došlo, nebylo dle soudu dvojím přičítáním, pokud správní orgány přihlédly k předmětné skutečnosti jako k přitěžující okolnosti.

138. Dále žalobce namítal, že byla jako přitěžující okolnost nesprávně posouzena skutečnost, že nesprávné nastavení kontaktního manometru 1PHH04253 vedlo k tomu, že se nepodílel na snižování tlaku, a v důsledku toho došlo k nadměrnému namáhání pojistných ventilů VSE. Žalobce trval na tom, že nebylo zjišťováno, zda byly dané ventily namáhány nadměrně, či zda jejich namáhání bylo příčinou chatteringu. Ani tuto námitku neshledal soud jako důvodnou. V žalobou napadeném rozhodnutí je uvedeno, že přitěžující okolnost byla shledána v té skutečnosti, že pokud by býval manometr nastaven správně, nespočívalo by snižování tlaku pouze na pojistných ventilech, ale podílel by se na tom i manometr, a tedy by nedošlo k namáhání pojistných ventilů v takovém rozsahu, jak se to stalo při mimořádné události. V tomto případě byl opět jako přitěžující okolnost hodnocen důsledek deliktního jednání žalobce. Delikt žalobce spočíval v tom, že nebyl řádně nastaven kontaktní manometr na takovou hodnotu, aby sepnul dříve, než se uvedou do provozu pojistné ventily. Důsledek spočívající v následném skutečném sepnutí pojistných ventilů a jejich namáhání, tedy nebyl zahrnut v deliktním jednání, které bylo žalobci kladeno za vinu. Pokud by byl manometr nastaven tak, aby sepnul dříve než pojistné ventily, podílel by se také na snížení tlaku v zařízení a nemuselo by pak k sepnutí pojistných ventilů dojít vůbec, případně za zcela odlišných okolností, což by zcela jistě mělo vliv na vznik, respektive průběh, mimořádné události. Pro uplatnění této přitěžující okolnosti tedy nebylo nutné posuzovat, zda byly ventily namáhány nadměrně, či zda jejich namáhání bylo příčinou mimořádné události.
139. Poslední z námitek žalobce se týkala přitěžující okolnosti, kterou žalovaný vymezil takto: „správné připevnění výfukových trubek je jednou ze skutečností, která se zohledňuje při hodnocení rizika chatteringu, kteréžto se zohledňuje právě proto, aby mohlo přispět zabránění chatteringu – kdyby bývaly byly výfukové trubky upevněny tak, že se nemohly pohnout, pak jediné v takovém případě by je nebylo možno považovat za skutečnost podílející se na vytvoření podmínek, za nichž může chattering vzniknout.“ Ve výroku III. prvostupňového rozhodnutí byl žalobce shledán vinným, že na jeho pracovišti na adrese: Záluží 1, 436 70 Litvínov, nebyly nejpozději do 13. 8. 2015, u tlakové nádoby stabilní – propylenové kolony DA - 406, od výrobce Královopolská strojírna Brno, v. č. 23740, r. v. 1977, výfukové trubky pojistných ventilů Sempell VSE5, označení SV 04-253-1, SV 04-253-2, SV 04-253-3 a SV 04-253-4, zachyceny podporami nebo závěsy tak, aby nedocházelo k namáhání pojistných ventilů reakcí při odfuku, jak je stanoveno v čl. 6.4 ČSN 69 0010-5-2, čl. 3.2.1.12 ČSN 13 4309-2 a v části A. čl. A.8 přílohy ČSN 13 4309-2 a v čl. 8.2.1.2. ČSN EN 764-7, přičemž u pojistných ventilů SV 04-253-1 a SV 04-253-2 byla pouze dělená příčná vzpěra ve středu sešroubovaná z úhelníku 100 x 100 mm mezi vstupním a výstupním potrubím přivařená k potrubí v místě za uzavíracími ventily a u pojistných ventilů SV 04-253-3 a SV 04-253-4 byla přišroubovanou do nosných prvků potrubního mostu, čímž žalobce nezajistil upevnění, ukotvení nebo zajištění zařízení nebo jeho části vhodným způsobem, který je nutný pro bezpečný provoz a používání výše uvedeného zařízení. Z uvedeného tedy vyplývá, že přestupek žalobce byl shledán ve skutečnosti, že ukotvení výfukového potrubí ventilů bylo nesprávné a nedostatečné a stejná skutečnost byla žalobci ve vztahu k uvedenému přestupku přičítána jako přitěžující okolnost. V tomto případě tedy došlo k nepřipustnému dvojímu přičítání téže skutečnosti k tíži žalobce.
140. Dále se soud zabýval otázkou, zda výše uvedená skutečnost mohla ovlivnit stanovení výše

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

pokuty takovým způsobem, aby to způsobilo nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Na tomto místě soud konstatuje, že předmětná nepřipustně opakovaně přičítaná přítěžující okolnost je pouze jednou z celé řady přítěžujících okolností, které správní orgány v daném případě při společném projednávání přestupků žalobce shledaly, a vztahuje se k přestupku žalobce, který patří mezi přestupky, pro které zákon stanoví nižší pokutu než pro výše zmíněný nejprísněji trestaný přestupek ze společně projednávaných přestupků. S ohledem na množství společně projednávaných přestupků, jejich závažnost a množství ostatních přítěžujících okolností soud dospěl k závěru, že případné odpadnutí předmětné neoprávněně přičítané přítěžující okolnosti by nemělo natolik zásadní vliv na stanovení výše ukládané pokuty, aby to mohlo zapříčinit její snížení. S přihlédnutím ke všem okolnostem v daném případě dospěl soud k závěru, že výše uvedená neoprávněně přičítaná přítěžující okolnost byla nezákonností, která však neměla vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci. Proto ji soud neshledal jako důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

141. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem soud žalobu vyhodnotil v rámci uplatněných žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
142. Soud v dané věci neprovedl v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. žalobcem navrhované dokazování zprávou společnosti E2G týkající se havárie na etylénové jednotce, kterou pro žalobce vypracovala společnost The Equity Engineering Group, Inc, OH, protokolem o hlavním líčení ze dne 7. 6. 2018, potokolem o výpovědi prof. RNDr. Pavla Danihelky ze dne 20. 4. 2017, schématem etylenové jednotky, vyjádřením Oblastního inspektorátu práce pro Ústecký a Liberecký kraj ev. č. DST-7.00/9756/2014/15.7 ze dne 20.2. 2014, výpočtem tlakových ztrát v přívodovém a ve výfukovém potrubí pojistných ventilů SV-04 235/1-4, izometrickým náčrtem s tvarem a uložením potrubí, integrovaným povolením pro zařízení „Intenzifikace etylénové jednotky včetně výroby naftalenového koncentráту“ společnosti CHEMOPETROL, a. s. vydané Ústeckým krajem pod sp. zn. 7930/147304/04/ŽPZ/IP-25/Rc dne 21. 2. 2005 ve znění jeho změny č. 1 sp. zn. 1801/ŽPZ/06/IP-25/Z1/Rc ze dne 1. 3. 2007 a změny č. 2 sp. zn. 1201/ŽPZ/07/IP-25/Z2/Rc ze dne 30. 5. 2007, rozhodnutím o povolení prozatímního užívání vydaným Městským úřadem v Litvínově pod č. j. SÚ/14328-PUZP/2000/KAPO/01638 dne 12. 10. 2000, kolaudačním rozhodnutím vydaným Městským úřadem v Litvínově pod č. j. SÚ/19050-KR/2002/KAP/01638 dne 10. 2. 2002, článkem „Výzkumný ústav bezpečnosti práce se zapojuje do mezinárodních projektů v oblasti prevence závažných havárií“ publikovaným dne 11. 12. 2018 na stránkách www.Bozpinfo.cz, protokolem o hlavním líčení konaném Okresním soudem Most dne 7. 6. 2018 ve věci 1 T 69/2017 a odborným stanoviskem společnosti E2G, The Equity Engineering Group, Inc z listopadu 2019, a to pro nadbytečnost. Soud totiž v předmětné věci dospěl k závěru, že pro rozhodnutí ve věci jsou zcela dostačujícím podkladem listiny založené v předloženém správním spisu.
143. O náhradě nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 23. 9. 2021, č. j. 15 A 212/2018-125, rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první ve spojení s § 110 odst. 3 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, přičemž zásadní pro přiznání náhrady nákladů řízení je konečný úspěch ve věci.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 25. dubna 2023

Mgr. Václav Trajer v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.